Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B REGULAMENTUL (UE) 2016/1037 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 8 iunie 2016

privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene

(text codificat)

(JO L 176, 30.6.2016, p. 55)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) 2017/2321 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017	L 338	1	19.12.2017
►M2	Regulamentul (UE) 2018/825 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2018	L 143	1	7.6.2018

▼B

REGULAMENTUL (UE) 2016/1037 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 8 iunie 2016

privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene

(text codificat)

Articolul 1

Principii

(1) O taxă compensatorie poate fi impusă pentru a compensa orice subvenție acordată, direct sau indirect, la fabricarea, producția, exportul sau transportul oricărui produs a cărui punere în liberă circulație în Uniune cauzează un prejudiciu.

(2) În pofida alineatului (1), în cazul în care produsele nu sunt importate direct din țara de origine, ci sunt exportate către Uniune tranzitând o țară intermediară, dispozițiile prezentului regulament se aplică integral, iar tranzacția sau tranzacțiile sunt considerate, după caz, ca fiind efectuate între țara de origine și Uniune.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

(a) se consideră că face obiectul unei subvenții orice produs care beneficiază de o subvenție care face obiectul unor măsuri compensatorii, astfel cum este definită la articolele 3 și 4. Subvenția poate fi acordată fie de către autoritățile publice ale țării de origine a produsului importat, fie de către autoritățile publice ale unei țări intermediare din care produsul este exportat către Uniune și care, în sensul prezentului regulament, este desemnată cu numele de „țară de export”;

(b) „autorități publice” înseamnă orice organism public de pe teritoriul țării de origine sau de export;

(c) „produs similar” înseamnă un produs identic, și anume asemănător din toate punctele de vedere produsului respectiv, sau, în absența unui astfel de produs, alt produs care, deși nu este asemănător în toate privințele, prezintă caracteristici asemănătoare celor ale produsului respectiv;

(d) „prejudiciu” înseamnă, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii a Uniunii, riscul producerii unui prejudiciu important unei industrii a Uniunii sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii a Uniunii și se interpretează în conformitate cu dispozițiile articolului 8.

Articolul 3

Definiția unei subvenții

Se consideră că există o subvenție:

1. (a) în cazul în care există o contribuție financiară a autorităților publice ale țării de origine sau de export, și anume atunci când:

▼B

(i) o practică a autorităților publice implică un transfer direct de fonduri (de exemplu sub formă de donații, împrumuturi sau participări la capitalul social), transferuri directe potențiale de fonduri sau de pasiv (de exemplu garanții de împrumut);

(ii) se anulează sau nu sunt percepute încasări publice care în mod normal sunt exigibile (de exemplu, în cazul stimulentelor fiscale precum creditele fiscale). În această privință, exonerarea, în favoarea produsului exportat, a impozitelor sau taxelor care se aplică produsului similar, în cazul în care acesta este destinat consumului intern, sau reducerea taxelor până la concurența sumelor datorate nu este considerată subvenție atât timp cât a fost acordată în conformitate cu dispozițiile anexelor I, II și III;

(iii) autoritățile publice furnizează bunuri sau servicii, altele decât o infrastructură generală, sau achiziționează bunuri;

(iv) autoritățile publice:

— efectuează plăți către un mecanism de finanțare; sau

— însărcinează un organism privat să execute una sau mai multe funcții de tipul celor enumerate la punctele (i), (ii) și (iii), care le incumbă în mod normal, sau îi ordonă să facă acest lucru, practica urmată nefiind diferită realmente de practica normală a autorităților publice;

sau

(b) în cazul în care există o formă oarecare de susținere a veniturilor sau de susținere a prețurilor, în sensul articolului XVI din GATT din 1994; și

2. în cazul în care astfel se conferă un avantaj.

Articolul 4

Subvenții care fac obiectul unor măsuri compensatorii

(1) Subvențiile nu fac obiectul unor măsuri compensatorii decât în cazul în care sunt specifice, în sensul alineatelor (2), (3) și (4).

(2) Pentru a stabili dacă o subvenție este specifică unei întreprinderi, unei industrii sau unui grup de întreprinderi sau de industrii (denumite în continuare„anumite întreprinderi”) care intră în sfera de competență a autorității care acordă subvenția, se aplică următoarele principii:

(a) în cazurile în care autoritatea care acordă subvenția, sau legislația în temeiul căreia acționează autoritatea, limitează, în mod expres, accesul anumitor întreprinderi la o subvenție, subvenția în cauză este specifică;

(b) în cazurile în care autoritatea care acordă subvenția sau legislația în temeiul căreia acționează autoritatea stabilește criterii sau condiții obiective de eligibilitate pentru obținerea unei subvenții și valoarea acesteia, nu există specificitate, cu condiția ca eligibilitatea să fie automată și criteriile și condițiile respective să fie riguros respectate;

▼B

(c) în cazul în care, în pofida oricărei aparențe de nespecificitate care rezultă din aplicarea principiilor enunțate la literele (a) și (b), există motive să se creadă că subvenția poate, de fapt, să fie specifică, pot fi luați în considerare alți factori. Acești factori sunt următorii: utilizarea unui program de subvenții de către un număr limitat de anumite întreprinderi, utilizarea predominantă de către anumite întreprinderi, acordarea unor subvenții disproporționate anumitor întreprinderi; modul în care autoritatea care acordă subvenția și-a exercitat puterea discreționară în luarea deciziei de a acorda o subvenție. În această privință, se ține seama, în special, de informațiile cu privire la frecvența cu care cererile privind o subvenție au fost respinse sau aprobate și motivele acestor decizii.

În sensul literei (b), „criterii sau condiții obiective” înseamnă criterii sau condiții neutre, care nu favorizează anumite întreprinderi în raport cu altele și care au caracter economic și aplicație orizontală, precum numărul angajaților sau mărimea întreprinderii.

Criteriile sau condițiile trebuie enunțate clar în acte cu putere de lege, norme administrative sau în alte documente oficiale, astfel încât să poată fi verificate.

În aplicarea literei (c) din primul paragraf, se ține seama de amploarea diversificării activităților economice care se află în sfera de competență a autorității care acordă subvenția, precum și de perioada în care a fost aplicat programul de subvenții.

(3) O subvenție care este limitată la anumite întreprinderi situate în interiorul unei regiuni geografice determinate aflate în sfera de competență a autorității care acordă subvenția este specifică. Stabilirea sau modificarea ratei de impunere de aplicare generală de către autoritățile publice de la toate nivelurile care sunt competente în acest sens nu este considerată o subvenție specifică, în sensul prezentului regulament.

(4) În pofida dispozițiilor alineatelor (2) și (3), următoarele subvenții sunt considerate specifice:

(a) subvențiile subordonate, de drept sau de fapt, fie exclusiv, fie printre multe alte condiții, rezultatelor la export, inclusiv cele enumerate, cu titlu de exemplu, în anexa I;

(b) subvențiile subordonate, fie exclusiv, fie printre multe alte condiții, utilizării produselor naționale, preferate produselor importate.

În sensul literei (a), subvențiile sunt considerate subordonate în fapt rezultatelor la export în cazul în care faptele demonstrează că acordarea unei subvenții, fără a fi fost subordonată juridic rezultatelor exportului, este în fapt legată de exporturile sau încasările de la export efective sau anticipate. Simplul fapt că se acordă o subvenție unor întreprinderi care efectuează exporturi nu este, numai pentru acest motiv, considerat ca o subvenție la export în sensul prezentei dispoziții.

▼B

(5) Orice stabilire a specificității, în temeiul dispozițiilor prezentului articol, trebuie întemeiată în mod clar pe elemente de probă pozitive.

Articolul 5

Calcularea valorii subvenției care nu face obiectul unor măsuri compensatorii

Valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii este calculată în termeni de avantaj conferit beneficiarului, așa cum s-a constatat și s-a determinat pentru perioada în care se efectuează examinarea. Această perioadă corespunde, în mod normal, ultimului exercițiu contabil al beneficiarului, dar poate acoperi oricare altă perioadă cu o durată minimă de șase luni, care este anterioară deschiderii examinării și pentru care sunt disponibile date fiabile, financiare și de altă natură.

Articolul 6

Calcularea avantajului conferit beneficiarului

Calcularea avantajului conferit beneficiarului se efectuează prin aplicarea următoarelor norme:

(a) nu se consideră că o cotă de participare a autorităților publice la capitalul social al unei întreprinderi conferă un avantaj, cu excepția cazului în care investiția poate fi considerată incompatibilă cu practica obișnuită privind investițiile, inclusiv în ceea ce privește furnizarea de capital de risc, investitorilor privați de pe teritoriul țării de origine și/sau de export;

(b) nu se consideră că un împrumut acordat de autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care există o diferență între suma pe care întreprinderea beneficiară o plătește pentru împrumutul acordat de autoritățile publice și suma pe care ar plăti-o pentru un împrumut comercial comparabil pe care l-ar putea obține efectiv pe piață. În acest caz, avantajul corespunde diferenței dintre cele două sume;

(c) nu se consideră că o garanție la împrumut acordată de autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care există o diferență între suma pe care întreprinderea beneficiară a garanției o plătește pentru împrumutul garantat de autoritățile publice și suma pe care ar plăti-o pentru un împrumut comercial comparabil, în absența acestei garanții. În acest caz, avantajul corespunde diferenței dintre cele două sume, ajustate pentru a ține seama de diferențele dintre comisioane;

(d) nu se consideră că furnizarea de bunuri sau de servicii sau achiziționarea de bunuri de către autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care furnizarea se efectuează prin intermediul unei remunerații mai mici decât ar fi adecvată sau a cazului în care achiziționarea se efectuează prin intermediul unei remunerații mai mari decât ar fi adecvată. Adecvarea remunerării se stabilește în raport cu condițiile existente pe piață pentru bunul sau serviciul respectiv în țara de furnizare sau de cumpărare, inclusiv prețul, calitatea, disponibilitatea, valoarea comercială, transportul și alte condiții de achiziționare sau de vânzare.

▼B

În cazul în care în țara furnizoare sau în țara de achiziție nu există, pentru produsul sau serviciul respectiv, condiții de piață care să poată fi utilizate ca referințe corespunzătoare, se aplică următoarele norme:

(i) condițiile și modalitățile predominante din țara în cauză se ajustează, pe baza costurilor, prețurilor și a altor factori reali disponibili în țara respectivă, cu o valoare adecvată, care să reflecte condițiile normale de pe piață; sau

(ii) după caz, se recurge la condițiile și modalitățile predominante pe piața altei țări sau pe piața mondială și la care are acces beneficiarul.

Articolul 7

Dispoziții generale privind calculul

(1) Valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii se calculează pe unitate de produs subvenționat exportat către Uniune.

La stabilirea valorii respective, următoarele elemente pot fi deduse din subvenția totală:

(a) orice taxă de înscriere și alte costuri suportate, în mod necesar, pentru a avea drept la subvenție sau pentru a beneficia de aceasta;

(b) taxele de export, impozitele sau alte costuri suportate la exportul produsului către Uniune, destinate în mod specific compensării subvenției.

În cazul în care o parte interesată solicită să se efectueze o astfel de deducere, îi revine sarcina de a aduce dovada că această cerere este justificată.

(2) În cazul în care subvenția nu este acordată în funcție de cantitățile fabricate ce au fost produse, exportate sau transportate, valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii se determină prin repartizarea, în mod adecvat, a valorii subvenției totale la nivelul producției, vânzării sau exportului produsului în cauză, în cursul perioadei în care se efectuează examinarea.

(3) În cazul în care poate fi stabilit un raport între subvenție și achiziția, prezentă sau viitoare, de active imobile, valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii se calculează prin repartizarea acesteia la o perioadă corespunzătoare duratei de amortizare normală a acestor bunuri, în industria respectivă.

Valoarea astfel calculată, aferentă perioadei în care se efectuează examinarea, inclusiv partea corespunzătoare activelor imobilizate achiziționate înaintea acestei perioade, se repartizează în conformitate cu dispozițiile alineatului (2).

În cazul bunurilor care nu se depreciază, subvenția este asimilată unui împrumut fără dobândă și este reglementată de dispozițiile articolului 6 litera (b).

(4) În cazul în care subvenția nu se acordă în vederea achiziționării activelor imobile, valoarea avantajului conferit în decursul perioadei de efectuare a examinării este, în principiu, atribuită acestei perioade și repartizată în conformitate cu alineatul (2), cu excepția cazului în care circumstanțe speciale justifică atribuirea acesteia pentru altă perioadă.

▼B

Articolul 8

Stabilirea prejudiciului

(1) Stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă a:

(a) volumului importurilor care fac obiectul unor subvenții și efectul acestor importuri asupra prețurilor produselor similare pe piața Uniunii; și a

(b) impactului acestor importuri asupra industriei Uniunii.

(2) În ceea ce privește volumul importurilor care fac obiectul unor subvenții, se analizează dacă a avut loc o creștere substanțială a importurilor care fac obiectul unor subvenții, fie în cantități absolute, fie în raport cu producția sau cu consumul în cadrul Uniunii. În ceea ce privește efectul importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra prețurilor se analizează dacă a existat, în cazul importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra prețurilor, o subcotare semnificativă a prețului în raport cu prețul unui produs similar din industria Uniunii sau dacă aceste importuri au ca efect, în alt mod, diminuarea semnificativă a prețurilor sau împiedicarea în mod semnificativ a creșterii prețurilor care, altfel, s-ar fi produs. Unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(3) În cazul în care importurile unui produs provenite din mai multe țări fac simultan obiectul unor examinări în materie de taxe compensatorii, efectele acestor importuri nu pot face obiectul unei evaluări cumulative decât în cazul în care:

(a) valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii stabilită în raport cu importurile provenite din fiecare țară este superioară nivelului *de minimis*, în sensul articolului 14 alineatul (5) și în cazul în care volumul importurilor provenite din fiecare țară nu este neglijabil; și

(b) o evaluare cumulativă a efectelor importurilor este adecvată, având în vedere condițiile de concurență între produsele importate și condițiile de concurență între produsele importate și produsul similar din Uniune.

(4) Examinarea efectului importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra industriei respective a Uniunii implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de subvenționare sau de dumping din trecut; importanța valorii subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii; diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a cotei de piață, a productivității, a randamentului investițiilor și a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Uniune, efectele negative, efective și potențiale, asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții și, în cazul agriculturii, utilizarea

▼B

sporită a programelor de sprijin din partea autorităților publice. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(5) Trebuie demonstrat, cu ajutorul tuturor elementelor de probă pertinente prezentate în conformitate cu alineatul (1), că importurile care fac obiectul unor subvenții cauzează un prejudiciu. Concret, acest lucru implică demonstrarea faptului că volumul și/sau prețul menționate la alineatul (2) au un impact asupra industriei Uniunii în sensul alineatului (4) și că acest impact este de asemenea natură încât poate fi considerat important.

(6) Factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unor subvenții, care aduc în același timp un prejudiciu industriei Uniunii, sunt de asemenea analizați, astfel încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unor subvenții în sensul alineatului (5). Factorii care pot fi considerați ca fiind relevanți în această privință includ: volumul și prețul importurilor care nu fac obiectul unor subvenții; reducerea cererii sau modificările configurației consumului; practicile comerciale restrictive ale producătorilor din țări terțe și din Uniune și concurența dintre acești producători; evoluția tehnologiei, precum și rezultatele la export; și productivitatea industriei Uniunii.

(7) Efectul importurilor care fac obiectul unor subvenții este evaluat în raport cu producția produsului similar de către industria Uniunii în cazul în care datele disponibile permit identificarea acestei producții separat pe baza unor criterii precum procedeele de producție, vânzările și profiturile producătorilor. În cazul în care această producție nu poate fi identificată separat, efectele importurilor care fac obiectul unor subvenții se evaluează prin examinarea producției celui mai restrâns grup sau celei mai restrânse game de produse care include produsul similar, pentru care pot fi furnizate informațiile necesare.

(8) Stabilirea existenței unui risc de prejudiciu important se bazează pe fapte, nu doar pe afirmații, conjuncturi sau posibilități îndepărtate. Modificarea circumstanțelor care ar crea o situație în care subvenția ar cauza un prejudiciu trebuie să fi fost previzibilă în mod clar și iminentă.

Pentru a stabili existența unui risc de prejudiciu important, este necesar să se examineze factori precum:

(a) natura subvențiilor respective și efectele comerciale pe care le pot antrena;

(b) o rată de creștere semnificativă a importurilor care fac obiectul unor subvenții pe piața Uniunii, ceea ce denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a importurilor;

(c) măsura în care există o capacitate suficientă și liber disponibilă a exportatorului sau o creștere iminentă și semnificativă a acestei capacități, ceea ce denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor care fac obiectul unor subvenții către Uniune, având în vedere existența altor piețe de export care pot absorbi exporturile suplimentare;

▼B

(d) intrarea importurilor la prețuri care pot determina diminuarea substanțială a prețurilor interne sau pot împiedica în mod semnificativ creșterea prețurilor și care ar putea determina o creștere a cererii de noi importuri;

(e) stocurile produsului care face obiectul examinării.

Niciunul dintre acești factori în particular nu constituie în mod necesar o bază de analiză decisivă, dar totalitatea factorilor în cauză trebuie să conducă la concluzia că alte exporturi care fac obiectul unor subvenții sunt iminente și că se va produce un prejudiciu important în cazul în care nu se iau măsuri de protecție.

Articolul 9

Definiția industriei Uniunii

▼M2

(1) În sensul prezentului regulament, prin „industrie a Uniunii” se înțelege totalitatea producătorilor de produse similare din cadrul Uniunii sau cei dintre ei ale căror producții comune constituie un procent semnificativ din producția totală din Uniune a acestor produse, cu următoarele excepții:

▼B

(a) în cazul în care producătorii au legătură cu exportatorii sau cu importatorii sau sunt ei înșiși importatori ai produsului presupus a face obiectul unor subvenții, expresia „industrie a Uniunii” poate fi interpretată ca desemnând restul producătorilor;

(b) în circumstanțe excepționale, teritoriul Uniunii poate fi împărțit, în ceea ce privește producția în cauză, în două sau mai multe piețe competitive și se poate considera că producătorii din interiorul fiecărei piețe constituie o industrie distinctă în cazul în care:

(i) producătorii din interiorul unei astfel de piețe vând în totalitate sau aproape în totalitate din producția produsului în cauză pe această piață; și

(ii) cererea pe această piață nu este satisfăcută într-o măsură semnificativă de către producătorii produsului în cauză stabiliți în altă parte a Uniunii.

În aceste circumstanțe, se poate concluziona că există un prejudiciu chiar dacă nu este afectată o proporție majoră a întregii industrii a Uniunii, cu condiția ca importurile care fac obiectul unor subvenții să se concentreze pe această piață izolată și ca, în afară de aceasta, importurile care fac obiectul unor subvenții să aducă un prejudiciu producătorilor producției totale sau aproape totale din interiorul acestei piețe.

(2) În sensul alineatului (1), nu se consideră că producătorii au legătură cu exportatorii sau cu importatorii decât:

(a) în cazul în care unul dintre ei îl controlează, în mod direct sau indirect, pe celălalt;

(b) în cazul în care ambii sunt controlați, în mod direct sau indirect, de un terț; sau

(c) în cazul în care ei controlează împreună, în mod direct sau indirect, un terț, cu condiția să existe motive pentru a se crede sau a se presupune că efectul relației este de așa natură încât producătorul în cauză se comportă diferit de producătorii care nu au astfel de legătură.

▼B

În sensul prezentului alineat, se consideră că unul îl controlează pe celălalt atunci când primul este, de drept sau de fapt, în măsură să exercite asupra celui de-al doilea o putere de constrângere sau de direcționare.

(3) În cazul în care se interpretează că expresia „industrie a Uniunii” desemnează producătorii dintr-o anumită regiune, exportatorilor sau autorităților publice care acordă subvenția li se acordă posibilitatea de a oferi angajamente în conformitate cu articolul 13 regiunii în cauză. Într-un astfel de caz și în momentul evaluării interesului Uniunii în ceea ce privește măsurile, trebuie acordată o atenție specială interesului regiunii. În cazul în care nu se oferă repede un angajament satisfăcător sau în cazul în care se aplică situațiile prevăzute la articolul 13 alineatele (9) și (10), poate fi impusă pentru întreaga Uniune o taxă compensatorie provizorie sau definitivă. În aceste cazuri, taxele pot fi limitate la producători sau exportatori specifici, în măsura în care acest lucru este posibil.

(4) Dispozițiile articolului 8 alineatul (7) se aplică prezentului articol.

Articolul 10

Inițierea procedurii

(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (8), se deschide o examinare care vizează stabilirea existenței, gradului și efectului oricărei subvenții presupusă a fi fost acordată în urma înaintării în scris a unei plângeri de către orice persoană fizică sau juridică sau de către orice asociație care nu are personalitate juridică, care acționează în numele industriei Uniunii.

▼M2

Plângerile pot fi depuse, împreună sau separat, și de industria Uniunii sau de orice persoană fizică sau juridică, ori de orice asociație fără personalitate juridică acționând în numele acestora, sau de sindicate, sau pot fi sprijinite de sindicate. Aceasta nu afectează posibilitatea ca industria Uniunii să retragă plângerea.

▼B

Plângerea poate fi adresată Comisiei sau unui stat membru care o transmite acesteia. Comisia trimite statelor membre o copie a oricărei plângeri primite. Se consideră că plângerea a fost depusă în prima zi lucrătoare următoare datei în care aceasta a fost primită la Comisie prin scrisoare recomandată sau următoare celei în care a fost emisă confirmarea de primire de către Comisie.

În cazul în care, în absența unei plângeri, un stat membru este în posesia unor elemente de probă suficiente referitoare la o subvenție și la un prejudiciu care rezultă din aceasta pentru industria Uniunii le comunică de îndată Comisiei.

▼M2

(1a) Comisia facilitează accesul la instrumentul de apărare comercială pentru sectoarele industriale neomogene și fragmentate, compuse în mare parte din întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri), prin intermediul unui serviciu de asistență dedicat pentru IMM-uri, de exemplu prin sensibilizarea utilizatorilor, prin furnizarea de informații generale și de explicații cu privire la proceduri și la modalitatea de a depune o plângere, prin distribuirea de chestionare standard în toate limbile oficiale ale Uniunii și prin răspunsuri la întrebări generale, fără legătură cu un caz anume.

▼M2

Serviciul de asistență dedicat pentru IMM-uri pune la dispoziție formulare standard pentru statisticile ce urmează a fi transmise pentru cercetare, precum și chestionare.

▼B

(2) O plângere, în sensul alineatului (1), trebuie să conțină elemente de probă suficiente cu privire la existența unei subvenții care poate face obiectul unor măsuri compensatorii (care să conțină, pe cât posibil, valoarea subvenției), a unui prejudiciu și a unei legături de cauzalitate între importurile care se presupune că fac obiectul unor subvenții și prejudiciul presupus a fi adus. Plângerea trebuie să conțină informațiile care pot fi în mod rezonabil la dispoziția reclamantului cu privire la următoarele puncte:

(a) identitatea reclamantului și o descriere a volumului și a valorii producției produsului similar la nivelul Uniunii efectuată de către reclamant. În cazul în care o plângere este prezentată în scris în numele industriei Uniunii, aceasta precizează industria în numele căreia este înaintată și se prezintă o listă a tuturor producătorilor cunoscuți din Uniune ai produsului similar (sau a asociațiilor de producători din Uniune ai produsului similar) și, în măsura posibilului, o descriere a volumului și a valorii producției la nivelul Uniunii a produsului similar care reprezintă acești producători;

(b) o descriere completă a produsului care se presupune că face obiectul unor subvenții, numele țării sau ale țărilor de origine sau de export în cauză, identitatea fiecărui exportator sau producător străin cunoscut și o listă a persoanelor cunoscute pentru importul produsului în cauză;

(c) elementele de probă privind existența, valoarea și natura subvenției în cauză, precum și aplicabilitatea măsurilor compensatorii;

(d) evoluția volumului importurilor care se presupune că fac obiectul unor subvenții, efectul acestor importuri asupra prețurilor produsului similar pe piața Uniunii și impactul acestor importuri asupra industriei Uniunii, demonstrat prin factori și indici pertinenți care influențează situația acestei industrii, cum ar fi cei enumerați la articolul 8 alineatele (2) și (4).

(3) Comisia examinează, în măsura posibilului, exactitatea și adecvarea elementelor de probă furnizate în plângere pentru a stabili dacă există probe suficiente pentru a justifica deschiderea unei examinări.

(4) Poate fi deschisă o examinare pentru a determina dacă subvențiile pretinse sunt specifice, în sensul articolului 4 alineatele (2) și (3).

(5) Poate fi deschisă o examinare și pentru măsurile de tipul celor enumerate în anexa IV, în măsura în care conțin un element de subvenție în sensul articolului 3, pentru a stabili dacă măsurile în cauză respectă în totalitate dispozițiile anexei respective.

▼B

(6) Nu se deschide o examinare, în conformitate cu alineatul (1), decât în cazul în care s-a determinat, pe baza unei examinări a gradului de susținere sau de opoziție la plângerea exprimată de către producătorii din Uniune ai produsului similar, că plângerea a fost prezentată de către industria Uniunii sau în numele acesteia. Plângerea este considerată a fi fost depusă de către industria Uniunii sau în numele acesteia în cazul în care este susținută de către producătorii din Uniune ale căror producții adunate constituie mai mult de 50 % din producția totală a produsului similar realizată de către partea industriei Uniunii care își exprimă susținerea sau opoziția față de plângere. Cu toate acestea, nu se deschide o examinare în cazul în care producătorii din Uniune care susțin în mod expres plângerea reprezintă mai puțin de 25 % din producția totală a produsului similar din industria Uniunii.

(7) Autoritățile evită să facă publică cererea de deschidere a unei examinări, cu excepția cazului în care a fost luată o decizie de deschidere a acesteia. Cu toate acestea, imediat după primirea unei plângeri documentate în mod corespunzător în conformitate cu prezentul articol și, în orice caz, înainte de a proceda la deschiderea examinării, Comisia înștiințează țara de origine și/sau țara de export în cauză și o invită să demareze consultări în vederea clarificării situației privind problemele prevăzute la alineatul (2) și pentru a găsi o soluție acceptată de ambele părți.

▼M1

Comisia oferă, de asemenea, consultări țării de origine și/sau de export în cauză cu privire la alte subvenții identificate în cursul examinării. În aceste situații, Comisia trimite țării de origine și/sau de export un rezumat al principalelor elemente referitoare la alte subvenții, în special al celor menționate la alineatul (2) litera (c). Dacă avizul de deschidere nu vizează subvențiile suplimentare, acesta se modifică și versiunea modificată se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Toate părțile interesate dispun de timp suplimentar și suficient să prezinte observații.

▼B

(8) Dacă, în situații speciale, Comisia decide deschiderea unei examinări fără să se fi primit o plângere în scris în acest sens din partea sau în numele unei industrii a Uniunii, decizia se ia în baza unor elemente de probă suficiente cu privire la existența unor subvenții pasibile de măsuri compensatorii, a unui prejudiciu și a unei legături de cauzalitate în sensul alineatului (2), care justifică deschiderea unei anchete. Comisia furnizează informații statelor membre de îndată ce a determinat necesitatea de a deschide o astfel de anchetă.

(9) Elementele de probă privind subvenția și prejudiciul sunt examinate în același timp pentru a decide dacă este necesar să fie deschisă o examinare. O plângere este respinsă în cazul în care elementele de probă privind subvenția care poate face obiectul unor măsuri compensatorii sau prejudiciul sunt insuficiente pentru a justifica continuarea procedurii. Nu se inițiază o procedură împotriva țărilor ale căror importuri reprezintă o cotă a pieței mai mică de 1 %, numai în cazul în care, împreună, aceste țări reprezintă 3 % sau mai mult din consumul la nivelul Uniunii.

(10) Plângerea poate fi retrasă înainte de deschiderea examinării, caz în care se consideră că nu a fost depusă.

▼B

(11) În cazul în care se constată că există elemente de probă suficiente pentru a justifica inițierea procedurii, Comisia inițiază procedura în termen de 45 de zile de la data depunerii plângerii și publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Atunci când probele prezentate sunt insuficiente, reclamantul este informat de acest lucru în termen de 45 de zile de la data la care plângerea a fost depusă la Comisie. Comisia informează statele membre cu privire la analiza plângerii, în mod normal în termen de 21 de zile de la data depunerii acesteia la Comisie.

(12) În avizul de inițiere a procedurii se anunță deschiderea unei examinări, se indică produsul și țările în cauză, se prezintă un rezumat al informațiilor primite și se prevede că orice informație utilă trebuie comunicată Comisiei.

Se stabilește termenul în care părțile interesate se pot face cunoscute, își pot prezenta punctul de vedere în scris și pot comunica informații, în cazul în care aceste puncte de vedere și aceste informații trebuie luate în considerare în cursul examinării. Se precizează, de asemenea, termenul în care părțile interesate pot cere să fie ascultate de către Comisie în conformitate cu articolul 11 alineatul (5).

(13) Comisia informează exportatorii, importatorii, asociațiile reprezentative ale importatorilor sau exportatorilor despre care se știe că sunt interesați, precum și țara de origine și/sau de export și reclamanții cu privire la inițierea procedurii și, având grijă să protejeze informațiile confidențiale, transmite exportatorilor cunoscuți, autorităților țării de origine și/sau de export și, la cerere, celorlalte părți interesate textul integral al plângerii scrise prevăzute la alineatul (1). În cazul în care numărul exportatorilor în cauză este deosebit de mare, este suficient ca textul integral al plângerii scrise să fie trimis numai autorităților țării de origine și/sau de export sau asociației profesionale în cauză.

(14) O examinare în materie de taxe compensatorii nu reprezintă un obstacol în calea operațiunilor de vămuire.

Articolul 11

Ancheta

(1) În urma inițierii procedurii, Comisia, în cooperare cu statele membre, începe examinarea la nivelul Uniunii. Această examinare are ca obiect, în mod simultan, atât subvenția, cât și prejudiciul.

Pentru a realiza o determinare reprezentativă, se alege o perioadă de examinare care, în cazul subvențiilor, corespunde, în mod normal, perioadei de examinare prevăzute la articolul 5.

Informațiile referitoare la o perioadă posterioară perioadei în care se desfășoară examinarea nu se iau, în mod normal, în considerare.

(2) Destinatarii chestionarelor utilizate într-o examinare în materie de taxe compensatorii au la dispoziție cel puțin 30 de zile pentru a răspunde. Termenul pentru exportatori începe să curgă de la data primirii chestionarului, care se consideră primit în cele șapte zile care urmează datei la care a fost trimis exportatorului sau transmis reprezentantului diplomatic corespunzător al țării de origine și/sau de export. Se

▼B

poate acorda o prorogare a termenului de 30 de zile, ținându-se seama de termenul stabilit pentru examinare și sub rezerva ca partea în cauză să prezinte un motiv întemeiat, în sensul existenței unor circumstanțe speciale, pentru a beneficia de o astfel de prorogare.

(3) Comisia poate cere statelor membre să îi furnizeze informații, caz în care statele membre iau toate măsurile necesare pentru a da curs acestor cereri.

Statele membre comunică Comisiei informațiile cerute, precum și rezultatul tuturor verificărilor, controalelor sau examinărilor efectuate.

În cazul în care aceste informații sunt de interes general sau în cazul în care transmiterea acestora a fost cerută de către un stat membru, Comisia le transmite statelor membre, cu condiția să nu aibă caracter confidențial, caz în care transmite un rezumat neconfidențial.

(4) Comisia poate solicita statelor membre să efectueze toate verificările și toate controalele necesare, mai ales cu privire la importatori, la comercianți și la producătorii din Uniune și să efectueze examinări în țările terțe, sub rezerva acordului întreprinderilor în cauză și a lipsei opoziției din partea autorităților publice din țările respective, înștiințate oficial.

Țările membre iau toate măsurile necesare pentru a da curs cererilor Comisiei.

Agenți ai Comisiei pot, la cererea acesteia sau a unui stat membru, să îi asiste pe agenții statelor membre în exercitarea funcției acestora.

(5) Părțile interesate care s-au făcut cunoscute în conformitate cu articolul 10 alineatul (12) al doilea paragraf sunt ascultate în cazul în care au făcut o cerere scrisă în termenul stabilit în avizul publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, demonstrând că sunt efectiv părți interesate care pot fi afectate de rezultatul procedurii și că există motive speciale pentru a fi ascultate.

(6) La cerere, importatorilor, exportatorilor și reclamanților care s-au făcut cunoscuți în conformitate cu articolul 10 alineatul (12) al doilea paragraf, precum și autorităților publice ale țării de origine și/sau de export li se oferă posibilitatea de a întâlni părțile care au interese contrare pentru a permite confruntarea tezelor opuse.

În cazul în care se oferă astfel de posibilități, trebuie să se țină seama de necesitatea păstrării caracterului confidențial al informațiilor, precum și de convenienta părților.

Nicio parte nu este obligată să asiste la o întâlnire și absența unei părți nu aduce prejudicii cauzei sale.

Informațiile furnizate oral în temeiul prezentului alineat se iau în considerare de către Comisie în măsura în care sunt confirmate ulterior în scris.

▼M2

(7) Producătorii din Uniune, autoritățile publice ale țării de origine și/sau de export, sindicatele, importatorii și exportatorii, asociațiile lor reprezentative, utilizatorii și asociațiile de consumatori care s-au făcut cunoscute în conformitate cu articolul 10 alineatul (12) paragraful al doilea pot, prin cerere scrisă, să ia cunoștință de toate informațiile puse la dispoziția Comisiei de oricare parte implicată în investigație, cu excepția documentelor interne întocmite de autoritățile Uniunii sau ale statelor sale membre, cu condiția ca aceste informații să fie pertinente pentru apărarea intereselor lor, să nu fie confidențiale în înțelesul articolului 29 și să fie utilizate în investigație.

▼B

Aceste părți pot răspunde acestor informații și observațiile lor se iau în considerare în măsura în care ele sunt suficient de bine documentate.

(8) Cu excepția circumstanțelor prevăzute la articolul 28, exactitatea informațiilor furnizate de părțile interesate și pe care se bazează concluziile trebuie verificate în măsura posibilului.

▼M2

(9) În cazul procedurii inițiate în temeiul articolului 10 alineatul (11), o investigație se încheie, în cazul în care este posibil, în termen de un an. Indiferent de circumstanțe, investigațiile trebuie să se încheie, în toate cazurile, în termen de 13 luni de la inițierea lor, în conformitate cu constatările efectuate în temeiul articolului 13 în ceea ce privește angajamentele și cu constatările efectuate în temeiul articolului 15 în ceea ce privește măsurile definitive. Perioadele de investigație coincid cu anul financiar de câte ori este posibil, îndeosebi în cazul sectoarelor industriale neomogene și fragmentate, compuse în mare parte din IMM-uri.

▼B

(10) Pe toată durata examinării, Comisia îi acordă țării de origine și/sau de export o posibilitate rezonabilă de a continua consultările, în vederea precizării faptelor și pentru a ajunge la o soluție reciproc acceptată.

▼M2

(11) Producătorilor din Uniune ai produsului similar li se cere să coopereze cu Comisia în cadrul investigațiilor inițiate în temeiul articolului 10 alineatul (8).

(12) Comisia instituie biroul consilierului-auditor, ale cărui competențe și sarcini sunt prevăzute în mandatul acestuia adoptat de Comisie și care garantează exercitarea efectivă a drepturilor procesuale ale părților interesate.

▼B

Articolul 12

Măsuri provizorii

▼M2

(1) Se pot impune taxe provizorii în cazul în care:

(a) a fost inițiată o procedură în conformitate cu articolul 10;

(b) a fost publicat un aviz în acest sens, iar părților interesate li s-a oferit posibilitatea adecvată de a furniza informații și de a formula observații în conformitate cu articolul 10 alineatul (12) paragraful al doilea;

▼M2

(c) în urma unei examinări preliminare pozitive s-a constatat că produsul importat beneficiază de subvenții pasibile de măsuri compensatorii și că acest fapt a dus la producerea unui prejudiciu asupra a industriei Uniunii; și

(d) interesul Uniunii necesită o intervenție în vederea împiedicării producerii unui astfel de prejudiciu.

Taxele provizorii sunt impuse cel mai devreme în termen de 60 de zile și cel mai târziu în termen de nouă luni de la inițierea procedurii.

Valoarea taxei compensatorii provizorii corespunde valorii totale a subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii, stabilită cu titlu provizoriu.

În cazul în care Comisia, pe baza tuturor informațiilor furnizate, poate trage o concluzie provizorie clară potrivit căreia nu este în interesul Uniunii să se impună taxa provizorie la nivelul respectiv, se stabilește taxa compensatorie provizorie la valoarea adecvată pentru eliminarea prejudiciului adus industriei Uniunii, în cazul în care aceasta este mai mică decât valoarea totală a subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii.

Nu se impun taxe provizorii în interval de trei săptămâni de la transmiterea informațiilor către părțile interesate în temeiul articolului 29a (perioada de informare prealabilă). Furnizarea acestor informații nu aduce atingere niciunei decizii conexe ulterioare care poate fi luată de către Comisie.

Comisia reexaminează până la 9 iunie 2020 măsura în care a avut loc o creștere substanțială a importurilor în cursul perioadei de informare prealabilă și, în cazul în care o astfel de creștere a survenit, măsura în care aceasta a cauzat un prejudiciu suplimentar industriei Uniunii, în pofida eventualelor măsuri luate de Comisie în temeiul articolului 24 alineatul (5a) și al articolului 15 alineatul (1). Aceasta se bazează în mod deosebit pe datele strânse în temeiul articolului 24 alineatul (6) și pe orice informații relevante aflate la dispoziția sa. Comisia adoptă un act delegat în conformitate cu articolul 32b pentru a modifica durata perioadei de informare prealabilă, stabilind-o la două săptămâni în cazul unei creșteri substanțiale a importurilor care cauzează un prejudiciu suplimentar și la patru săptămâni, în caz contrar.

Comisia își face publică, pe pagina sa de internet, intenția de a impune taxe provizorii, incluzând informații privind posibilele niveluri ale taxelor, oferind în același timp părților interesate informații în temeiul articolului 29a.

(1a) Când marja de prejudiciu se calculează pe baza unui preț indicativ, profitul indicativ utilizat este stabilit ținând cont de factori precum nivelul de profitabilitate înainte de creșterea importurilor din țara care face obiectul investigației, nivelul de profitabilitate necesar pentru a acoperi în întregime costurile și investițiile, cercetarea și dezvoltarea, precum și inovarea și nivelul de profitabilitate de așteptat în condiții normale de concurență. Această marjă de profit nu poate fi mai mică de 6 %.

(1b) La stabilirea prețului indicativ, costul efectiv de producție al industriei Uniunii, care rezultă din acordurile multilaterale de mediu și din protocoalele acestora la care Uniunea este parte, sau din convențiile Organizației Internaționale a Muncii (OIM) enumerate în anexa Ia la prezentul regulament, este reflectat în mod corespunzător. În plus, sunt

▼M2

luate în considerare costurile viitoare care nu sunt acoperite de alineatul (1a) din prezentul articol, care rezultă din respectivele acorduri și convenții și care vor fi suportate de industria Uniunii în perioada de aplicare a măsurii în temeiul articolului 18 alineatul (1).

▼B

(2) Taxele provizorii se acoperă printr-o garanție și punerea în liberă circulație a produselor respective pe teritoriul Uniunii este condiționată de constituirea acestei garanții.

(3) Comisia adoptă măsuri provizorii în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 alineatul (4).

(4) În cazul în care un stat membru solicită acțiunea imediată a Comisiei și atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute la alineatul (1) primul și al doilea paragraf, Comisia decide, în termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la primirea cererii, dacă este necesar să fie impusă o taxă compensatorie provizorie.

(5) Se pot impune taxe compensatorii provizorii pe o perioadă de cel mult patru luni.

Articolul 13

Angajamente

▼M2

(1) Atunci când, în urma unei examinări preliminare pozitive s-a constatat existența unei subvenții și a unui prejudiciu, Comisia poate, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 25 alineatul (2), să accepte angajamente asumate în mod voluntar și într-o manieră satisfăcătoare, prin care:

(a) țara de origine și/sau țara exportatoare acceptă să elimine sau să limiteze subvenția sau să ia alte măsuri privind efectele acesteia; sau

(b) orice exportator se angajează să își revizuiască prețurile sau să nu mai exporte către zona în cauză atât timp cât aceste exporturi beneficiază de subvenții pasibile de taxe compensatorii, dacă prin aceste măsuri se elimină prejudiciul cauzat de subvenții.

În acest caz și atât timp cât aceste angajamente rămân în vigoare, taxele provizorii impuse de Comisie în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) sau taxele definitive impuse în conformitate cu articolul 15 alineatul (1), după caz, nu se aplică importurilor produsului în cauză fabricat de întreprinderile prevăzute în decizia Comisiei privind acceptarea angajamentelor, astfel cum a fost modificată ulterior.

Majorările de preț efectuate în temeiul acestor angajamente nu sunt mai mari decât este necesar pentru a compensa valoarea subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii.

În cazul în care Comisia, pe baza tuturor informațiilor furnizate, poate trage o concluzie provizorie clară potrivit căreia nu este în interesul Uniunii să stabilească majorarea prețului în temeiul angajamentelor respective, în conformitate cu alineatul (1) al treilea paragraf din prezentul articol, majorarea în cauză este mai mică decât valoarea subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii în cazul în care o astfel de majorare ar fi suficientă pentru a elimina prejudiciul cauzat industriei Uniunii.

▼B

(2) Comisia poate sugera angajamente, dar nici țara, nici exportatorii în cauză nu sunt obligați să le accepte. Faptul că țara sau exportatorii nu oferă astfel de angajamente sau declină invitația de a le accepta nu aduce atingere în niciun mod examinării cazului.

Cu toate acestea, se poate stabili că materializarea unui risc de prejudiciu este mai probabilă în cazul în care importurile care fac obiectul unor subvenții continuă. Nu se cer sau nu se acceptă angajamente din partea țărilor sau exportatorilor decât în cazul în care existența unei subvenții și a unui prejudiciu care rezultă din aceasta a făcut obiectul unei examinări preliminare pozitive.

▼M2

Cu excepția cazurilor excepționale, niciun angajament nu poate fi oferit cu mai puțin de cinci zile înainte de încheierea perioadei în cursul căreia pot fi prezentate observații în temeiul articolului 30 alineatul (5), pentru a se asigura și altor părți posibilitatea de a formula observații.

(3) Angajamentele oferite nu sunt în mod necesar acceptate în cazul în care acceptarea lor este considerată nerealistă, de exemplu în cazul în care numărul de exportatori efectivi sau potențiali este prea mare sau din alte motive, inclusiv din motive de politică generală, care cuprind în special principiile și obligațiile prevăzute în acordurile multilaterale de mediu și în protocoalele acestora la care Uniunea este parte, precum și în convențiile OIM enumerate în anexa Ia la prezentul regulament. Exportatorul și/sau țara de origine și/sau țara exportatoare în cauză poate fi informat(ă) în legătură cu motivele pentru care se are în vedere propunerea de respingere a ofertei de angajament și i se poate oferi posibilitatea de a formula observații cu privire la acest subiect. Motivele respingerii se indică în decizia definitivă.

(4) Părțile care oferă un angajament sunt obligate să furnizeze o versiune neconfidențială a respectivului angajament care să fie concludentă în sensul articolului 29, astfel încât acesta să poată fi comunicat părților implicate în investigație, Parlamentului European și Consiliului.

Mai mult, înainte de acceptarea oricărei astfel de oferte de angajament, se oferă industriei Uniunii posibilitatea de a formula observații cu privire la principalele aspecte ale angajamentului.

▼B

(5) În cazul în care angajamentele sunt acceptate, examinarea este încheiată. Comisia încheie examinarea în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25 alineatul (3).

(6) În cazul acceptării unui angajament, în mod normal se încheie examinarea privind subvențiile și prejudiciul. În acest caz, dacă analiza privind existența unei subvenții sau a unui prejudiciu este negativă, angajamentul se stinge în mod automat, cu excepția cazului în care concluzia unei astfel de analize se datorează în mare parte existenței unui angajament. În acest caz, se poate cere ca angajamentul să fie menținut o perioadă rezonabilă.

În cazul unei concluzii pozitive privind existența unei subvenții și a unui prejudiciu, angajamentul este menținut în conformitate cu termenii săi și cu dispozițiile prezentului regulament.

▼B

(7) Comisia trebuie să solicite oricărei țări sau oricărui exportator de la care s-a acceptat un angajament să furnizeze periodic informații privind executarea angajamentului respectiv și să autorizeze verificarea informațiilor pertinente. Nerespectarea acestor obligații se consideră o încălcare a angajamentului.

(8) În cazul în care, în cursul unei examinări, se acceptă angajamente din partea anumitor exportatori, se consideră, în sensul articolelor 18, 19, 20 și 22, că aceste angajamente au efect de la data la care examinarea este încheiată pentru țara de origine și/sau de export.

(9) În cazul încălcării sau retragerii a unui angajament de către o parte, sau în cazul retragerii acceptării angajamentului de către Comisie, acceptarea angajamentului se retrage de către Comisie, după caz, iar taxa provizorie instituită de Comisie în conformitate cu articolul 12 sau taxa definitivă instituită în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) se aplică, cu condiția ca exportatorul în cauză sau țara de origine și/sau de export să fi avut posibilitatea să-și prezinte observațiile, cu excepția cazului în care angajamentul a fost retras de exportatorul respectiv sau de țara respectivă. Comisia furnizează informații statelor membre odată ce decide să retragă un angajament.

Orice parte interesată sau orice stat membru poate furniza informații care să conțină elemente care atestă la prima vedere existența unei încălcări a unui angajament. Evaluarea ulterioară efectuată pentru a stabili dacă a avut sau nu loc o încălcare a angajamentului se încheie, în mod normal, în termen de șase luni, dar în niciun caz în mai mult de nouă luni de la prezentarea unei cereri argumentate corespunzător.

Comisia poate cere ajutorul autorităților competente din statele membre în vederea monitorizării angajamentelor.

(10) O taxă provizorie poate fi instituiră în conformitate cu articolul 12, pe baza celor mai bune informații disponibile, în cazul în care există motive să se creadă că un angajament este încălcat sau, în cazul încălcării sau retragerii angajamentului, atunci când examinarea care a avut ca rezultat acest angajament nu a fost încheiată.

Articolul 14

Încheierea procedurii fără impunerea de măsuri

(1) În cazul în care o plângere este retrasă, procedura poate fi încheiată, cu excepția cazului în care încheierea ei nu este în interesul Uniunii.

(2) Atunci când nu sunt necesare măsuri de protecție, examinarea sau procedura se încheie. Comisia încheie examinarea în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25 alineatul (3).

(3) În conformitate cu alineatul (5), procedura este încheiată de îndată în cazul în care se constată că valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii este *de minimis* sau în cazul în care volumul importurilor, reale sau potențiale, care fac obiectul subvențiilor sau prejudiciul este neglijabil.

▼B

(4) În ceea ce privește procedurile demarate în temeiul articolului 10 alineatul (11), în mod normal prejudiciul este considerat ca fiind neglijabil în cazul în care cota de piață a importurilor este inferioară valorilor stabilite la articolul 10 alineatul (9). În examinările privind importurile originare din țări în curs de dezvoltare, volumul importurilor care fac obiectul unor subvenții este considerat neglijabil în cazul în care reprezintă mai puțin de 4 % din importurile totale ale produsului similar în Uniune, cu excepția cazului în care importurile originare din țările în curs de dezvoltare ale căror cote individuale reprezintă mai puțin de 4 % din importurile totale contribuie cu mai mult de 9 % la importurile totale ale produsului similar în Uniune.

▼M2

(5) Valoarea subvenției pasibile de măsuri compensatorii este considerată *de minimis* în cazul în care este mai mică de 1 % *ad valorem*. Cu toate acestea, în ceea ce privește investigațiile privind importurile originare din țări în curs de dezvoltare, nivelul de la care aceasta este considerată *de minimis* este de 2 % *ad valorem*.

▼B

Articolul 15

Impunerea de taxe definitive

(1) În cazul în care faptele, astfel cum au fost stabilite în mod definitiv, indică existența unei subvenții care poate face obiectul unor măsuri compensatorii și un prejudiciu care rezultă din aceasta, iar interesul Uniunii impune o intervenție în conformitate cu articolul 31, Comisia, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25 alineatul (3), instituie o taxă compensatorie definitivă. În cazul în care sunt în vigoare taxe provizorii, Comisia inițiază această procedură cu cel puțin o lună înaintea expirării acestor taxe.

Nu se instituie nicio măsură în cazul în care se procedează la eliminarea subvenției sau a subvențiilor sau în cazul în care se demonstrează că acestea nu mai aduc un beneficiu exportatorilor în cauză.

▼M2

Valoarea taxei compensatorii nu depășește valoarea totală stabilită a subvenției pasibile de măsuri compensatorii.

În cazul în care Comisia, pe baza tuturor informațiilor furnizate, poate conchide clar că nu este în interesul Uniunii să stabilească valoarea măsurilor în conformitate cu al treilea paragraf, valoarea taxei compensatorii este mai mică, în cazul în care o astfel de taxă mai mică ar fi suficientă pentru a elimina prejudiciul cauzat industriei Uniunii.

În cazul în care Comisia nu a înregistrat importurile, dar constată, pe baza analizei tuturor informațiilor relevante aflate la dispoziția sa atunci când adoptă măsuri definitive, că o nouă creștere substanțială a importurilor care fac obiectul investigației are loc în cursul perioadei de informare prealabilă, Comisia reflectă prejudiciul suplimentar care rezultă din această creștere în determinarea marjei de prejudiciu pentru o perioadă care nu poate fi mai lungă decât cea menționată la articolul 18 alineatul (1).

▼B

(2) Asupra importurilor unui produs, indiferent de sursa acestora, care s-a constatat că beneficiază de o subvenție care poate face obiectul unor măsuri compensatorii și cauzează un prejudiciu, cu excepția importurilor care fac obiectul unui angajament acceptat în temeiul prezentului regulament, se impune, în mod nediscriminatoriu, o taxă compensatorie a cărei valoare este adecvată fiecărui caz.

▼B

Regulamentul care impune taxa precizează valoarea taxei impuse fiecărui furnizor sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, țării furnizoare în cauză.

(3) În cazul în care Comisia și-a limitat examinarea în conformitate cu articolul 27, taxa compensatorie aplicată importurilor care provin de la exportatorii sau de la producătorii care s-au făcut cunoscuți în conformitate cu articolul 27, dar nu au fost incluși în examinare, nu trebuie să depășească valoarea mediei ponderate a subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii, stabilite pentru părțile care constituie eșantionul.

În sensul prezentului alineat, Comisia nu ține seama de valorile nule și *de minimis*, nici de valorile stabilite în circumstanțele prevăzute la articolul 28.

Se aplică taxe individuale importurilor care provin de la exportatorii sau producătorii pentru care s-a calculat o valoarea individuală a subvenției, în conformitate cu articolul 27.

Articolul 16

Retroactivitate

(1) Nu se aplică măsuri provizorii și taxe compensatorii definitive decât produselor puse în liberă circulație după data la care a intrat în vigoare măsura luată în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) sau cu articolul 15 alineatul (1), după caz, sub rezerva excepțiilor menționate de prezentul regulament.

(2) În cazul în care a fost aplicată o taxă provizorie și atunci când faptele constatate definitiv indică existența unei subvenții care poate face obiectul unor măsuri compensatorii și a unui prejudiciu, Comisia decide, indiferent dacă trebuie sau nu instituită o taxă compensatorie definitivă, în ce măsură trebuie percepută definitiv taxa provizorie.

În acest sens, „prejudiciul” nu include o întârziere semnificativă în crearea unei industrii a Uniunii, nici un risc de prejudiciu important, cu excepția cazului în care se stabilește că respectivul risc s-ar fi transformat în prejudiciu important în cazul în care nu ar fi fost aplicate măsuri provizorii. În toate celelalte cazuri care implică un risc sau o întârziere, valorile provizorii trebuie eliberate și taxele definitive nu pot fi impuse decât începând cu data determinării finale a riscului sau a întârzierii semnificative.

(3) În cazul în care taxa compensatorie definitivă este mai mare decât taxa provizorie, diferența nu este recuperată. În cazul în care taxa definitivă este mai mică decât taxa provizorie, taxa se recalculează. Atunci când determinarea finală este negativă, taxa provizorie nu se confirmă.

(4) Poate fi percepută o taxă compensatorie definitivă pentru produsele puse în liberă circulație în termen de cel mult 90 zile înainte de data aplicării măsurilor provizorii, dar nu anterior deschiderii examinării, cu condiția ca:

(a) importurile să fi fost înregistrate în conformitate cu articolul 24 alineatul (5);

(b) Comisia să le fi dat importatorilor în cauză posibilitatea de a-și prezenta observațiile;

▼B

(c) să existe circumstanțe critice în care, pentru produsele în cauză care fac obiectul subvențiilor, un prejudiciu dificil de reparat este cauzat de importuri masive, efectuate într-un timp relativ scurt, ale unui produs care beneficiază de subvenții care pot face obiectul unor măsuri compensatorii, în sensul prezentului regulament; și

(d) pentru a împiedica faptul ca un asemenea prejudiciu să se repete, apare ca necesar să se impună retroactiv taxe compensatorii asupra acestor importuri.

(5) În caz de încălcare sau de retragere a angajamentelor, pot fi percepute taxe definitive pentru mărfurile puse în liberă circulație cu cel mult 90 de zile înainte de data aplicării măsurilor provizorii, cu condiția ca importurile să fi fost înregistrate în conformitate cu articolul 24 alineatul (5) și ca evaluarea retroactivă să nu se aplice importurilor efectuate anterior încălcării sau retragerii angajamentului.

Articolul 17

Durata

O măsură compensatorie nu rămâne în vigoare decât pe perioada și în măsura necesare pentru a compensa subvențiile care aduc prejudicii, care pot face obiectul unor măsuri compensatorii.

Articolul 18

Examinarea măsurilor efectuată în perspectiva expirării acestora

(1) O măsură compensatorie definitivă expiră la cinci ani de la impunerea ei sau la cinci ani de la data încheierii examinării celei mai recente care a avut ca obiect atât subvenția, cât și prejudiciul, cu excepția cazului în care examinarea a stabilit că expirarea măsurilor ar favoriza continuarea sau reapariția subvenției și a prejudiciului. O examinare a măsurilor care urmează să expire are loc fie la inițiativa Comisiei, fie pe baza cererii formulate de către producătorii din Uniune sau în numele acestora, și măsurile rămân în vigoare până la stabilirea rezultatelor examinării respective.

▼M2

În cazul în care, în urma unei investigații efectuate în temeiul prezentului articol, măsura expiră, toate taxele percepute începând cu data inițierii investigației pentru mărfurile vămuite se rambursează, cu condiția ca acest lucru să fie solicitat de la autoritățile vamale naționale și ca acestea din urmă să acorde rambursarea în conformitate cu legislația vamală aplicabilă a Uniunii privind rambursarea și remiterea taxelor. Această rambursare nu presupune plata de dobânzi de către autoritățile vamale naționale în cauză.

▼B

(2) Se efectuează o examinare a măsurilor care urmează să expire atunci când cererea conține suficiente elemente de probă potrivit cărora expirarea măsurilor ar favoriza probabil continuarea sau reapariția subvenției și a prejudiciului. Această probabilitate poate fi susținută, de exemplu, de dovada continuării subvenției și a prejudiciului sau de dovada că eliminarea prejudiciului se datorează, total sau parțial, existenței măsurilor sau de dovada că situația exportatorilor sau condițiile pieței sunt de asemenea natură încât implică probabilitatea unor noi subvenții prejudiciabile.

▼B

(3) În cadrul examinărilor efectuate în temeiul prezentului alineat, exportatorii, importatorii, autoritățile publice ale țării de origine și/sau de export și producătorii din Uniune au posibilitatea de a dezvolta, de a respinge sau de a comenta tezele expuse în cererea de examinare, iar concluziile țin seama de toate elementele de probă pertinente și documentate corespunzător prezentate pentru a stabili dacă expirarea măsurilor ar fi sau nu de natură să favorizeze continuarea sau reapariția subvenției și a prejudiciului.

(4) În *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* se publică un aviz de expirare iminentă, la o dată adecvată, în decursul ultimului an din perioada de aplicare a măsurilor în sensul prezentului articol. Ulterior, producătorii din Uniune au dreptul să prezinte o cerere de examinare în conformitate cu alineatul (2), cu cel mult trei luni înaintea încheierii perioadei de cinci ani. Se publică, de asemenea, un aviz în care se anunță expirarea efectivă a măsurilor în temeiul dispozițiilor prezentului articol.

Articolul 19

Examinări intermediare

(1) Necesitatea menținerii măsurilor poate fi, de asemenea, examinată, în cazul în care acest lucru se justifică, la cererea Comisiei sau a unui stat membru sau, cu condiția să treacă o perioadă rezonabilă de cel puțin un an de la impunerea măsurilor definitive, la cererea oricărui exportator, importator sau a producătorilor din Uniune sau din țara de origine și/sau de export, cerere care conține elemente de probă suficiente care stabilesc necesitatea unei examinări intermediare.

(2) Se efectuează o examinare intermediară în cazul în care cererea conține elemente de probă suficiente cu privire la faptul că menținerea măsurilor nu mai este necesară pentru a compensa subvenția care poate face obiectul unor măsuri compensatorii și/sau continuarea sau reapariția prejudiciului ar fi improbabilă în cazul în care măsurile ar fi anulate sau modificate sau că măsurile existente nu sunt sau nu mai sunt suficiente pentru a compensa subvenția care poate face obiectul unor măsuri compensatorii și care este la originea prejudiciului.

(3) În cazul în care măsurile compensatorii instituite sunt inferioare valorii subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii, se poate iniția o examinare intermediară în cazul în care producătorii din Uniune sau orice altă parte interesată furnizează, în mod normal, în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a măsurilor, elemente de probă suficiente pentru a stabili că prețurile la export s-au micșorat după perioada inițială de examinare și înainte sau după instituirea de măsuri sau că taxele nu au modificat sau au modificat insuficient prețurile de revânzare a produsului importat în Uniune. În cazul în care examinarea confirmă veridicitatea afirmațiilor, taxele compensatorii pot fi mărite pentru a obține creșterea prețului necesară pentru a elimina prejudiciul. Cu toate acestea, taxa majorată nu va depăși valoarea subvențiilor pasibile de măsuri compensatorii.

Examinarea intermediară poate fi, de asemenea, inițiată, în condițiile prevăzute anterior, la inițiativa Comisiei sau la cererea unui stat membru.

▼B

(4) În cadrul examinărilor efectuate în temeiul prezentului articol, Comisia poate, printre altele, să examineze dacă împrejurările privind subvențiile și prejudiciul s-au modificat semnificativ sau dacă măsurile existente au produs efectele scontate și au eliminat prejudiciul determinat anterior, în conformitate cu articolul 8. În acest sens, la determinarea finală se ține seama de toate elementele de probă pertinente și documentate corespunzător.

Articolul 20

Examinări accelerate

Orice exportator ale cărui exporturi sunt afectate de o taxă compensatorie definitivă, dar care nu a făcut, în mod individual, obiectul examinării inițiale pentru alte motive decât refuzul de a coopera cu Comisia, are dreptul să ceară o examinare accelerată, astfel încât Comisia să poată stabili, cât mai repede posibil, o rată a taxei compensatorii specifică acestui exportator.

O astfel de examinare este inițiată după ce producătorii Uniunii au avut posibilitatea de a formula observații.

Articolul 21

Rambursări

(1) În pofida articolului 18, un importator poate cere rambursarea taxelor percepute în cazul în care se demonstrează că valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare.

(2) Pentru a obține rambursarea taxelor compensatorii, importatorul trebuie să înainteze o cerere Comisiei. Această cerere se înaintează prin intermediul statului membru pe teritoriul căruia au fost puse în liberă circulație produsele, în termen de șase luni de la data la care valoarea taxelor definitive care urmează a fi percepute a fost stabilită în mod corespunzător de către autoritățile competente sau de la data la care s-a decis perceperea definitivă a sumelor depuse cu titlu de taxe provizorii. Statele membre transmit de îndată cererea Comisiei.

(3) O cerere de rambursare nu este considerată ca fiind susținută în mod corespunzător de elemente de probă decât în cazul în care conține informații precise cu privire la valoarea taxelor compensatorii a căror rambursare este solicitată și este însoțită de toate documentele vamale referitoare la calcularea și la plata acestei sume. Ea trebuie, de asemenea, să conțină probe, pentru o perioadă reprezentativă, privind valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii pentru exportatorul sau producătorul căruia i se aplică taxa. În cazul în care importatorul nu are legătură cu exportatorul sau cu producătorul în cauză și atunci când această informație nu este disponibilă de îndată sau atunci când exportatorul sau producătorul refuză să o comunice importatorului, cererea trebuie să conțină o declarație a exportatorului sau a producătorului cu privire la faptul că valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii a fost redusă sau eliminată, în conformitate cu prezentul articol, și că vor fi furnizate Comisiei elementele de probă pertinente. În cazul în care aceste elemente de probă nu sunt furnizate de către exportator sau de către producător într-un termen rezonabil, cererea este respinsă.

▼B

(4) Comisia decide dacă și în ce măsură este necesar să se aprobe cererea sau poate decide în orice moment inițierea unei examinări intermediare; informațiile și concluziile care decurg din această examinare, efectuată în conformitate cu dispozițiile aplicabile acestui tip de examinare, sunt utilizate pentru a stabili dacă și în ce măsură se justifică o rambursare.

Rambursarea taxelor trebuie în mod normal să intervină în termen de 12 luni și, în orice caz, nu mai târziu de 18 luni de la data la care o cerere de rambursare, susținută în mod corespunzător de elemente de probă, a fost introdusă de către un importator al produsului supus taxei compensatorii.

O rambursare autorizată trebuie efectuată, în mod normal, de către statele membre în termen de 90 de zile de la luarea deciziei menționate în primul paragraf.

Articolul 22

Dispoziții generale în materie de examinări și rambursări

(1) Dispozițiile pertinente din prezentul regulament referitoare la procedurile și la desfășurarea examinărilor, cu excepția celor privind termenele, se aplică oricărei examinări efectuate în temeiul articolelor 18, 19 și 20.

Examinările efectuate în temeiul articolelor 18 și 19 se desfășoară cu diligență și sunt finalizate, în mod normal, în termen de 12 luni de la data inițierii lor. Examinările efectuate în temeiul articolelor 18 și 19 se finalizează, în oricare dintre cazuri, în termen de 15 luni de la data inițierii lor.

Examinările efectuate în temeiul articolului 20 se finalizează, în oricare dintre cazuri, în termen de nouă luni de la data inițierii lor.

În cazul în care o examinare efectuată în temeiul articolului 18 este inițiată în timp ce o examinare în temeiul articolului 19 este în desfășurare în cadrul aceleiași proceduri, examinarea în temeiul articolului 19 se finalizează în același termen prevăzut anterior pentru examinarea în temeiul articolului 18.

În cazul în care examinarea nu este finalizată în termenele menționate la al doilea, al treilea și al patrulea paragraf, măsurile:

(a) expiră, în cazul examinărilor efectuate în temeiul articolului 18;

(b) expiră, în cazul examinărilor efectuate în paralel în temeiul articolelor 18 și 19, în cazul în care fie examinarea efectuată în temeiul articolului 18 a fost deschisă în timp ce o revizuire efectuată în temeiul articolului 19 era în desfășurare în cadrul aceleiași proceduri, fie astfel de examinări au fost inițiate în același timp; sau

(c) rămân neschimbate, în cazul examinărilor efectuate în temeiul articolelor 19 și 20.

Se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz cu privire la expirarea sau menținerea măsurilor în temeiul prezentului alineat.

▼B

(2) Examinările efectuate în temeiul articolelor 18, 19 și 20 se inițiază de către Comisie. Comisia decide inițierea sau nu a unor examinări în temeiul articolului 18, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 25 alineatul (2). De asemenea, Comisia furnizează informații statelor membre după ce un operator sau un stat membru a prezentat o cerere care justifică inițierea unei examinări în temeiul articolelor 19 și 20 și Comisia și-a încheiat analiza acesteia sau după ce Comisia însăși a stabilit că ar trebui reexaminată necesitatea impunerii de măsuri în continuare.

(3) În cazul în care examinările justifică acest lucru, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25 alineatul (3), măsurile se abrogă sau se mențin în temeiul alineatului (18) sau se abrogă, se mențin ori se modifică în temeiul alineatelor (19) și (20).

(4) În cazul în care se abrogă măsuri pentru exportatori individuali, dar nu pentru întreaga țară, acești exportatori rămân supuși procedurii și pot face obiectul unei noi examinări, în cadrul oricărei examinări efectuate pentru țara respectivă, în temeiul prezentului articol.

(5) În cazul în care o examinare a măsurilor în conformitate cu articolul 19 este în curs la încheierea perioadei de aplicare a măsurilor, în sensul articolului 18, măsurile sunt, de asemenea, examinate în conformitate cu dispozițiile articolului 18.

(6) În toate verificările realizate în cadrul procedurilor de examinare sau de rambursare efectuate în temeiul articolelor 18-21, Comisia aplică, atât timp cât circumstanțele nu s-au schimbat, aceeași metodă ca în cazul examinării care a dus la impunerea taxei, ținând seama de articolele 5, 6, 7 și 27.

Articolul 23

Circumvenție

(1) Aplicarea taxelor compensatorii instituite în temeiul prezentului regulament poate fi extinsă la importurile de produse similare cărora li s-au adus mici modificări sau nu au fost modificate, care provin din țări terțe, sau la importurile de produse similare cărora li s-au adus mici modificări care provin dintr-o țară care face obiectul măsurilor; sau părților acestor produse, atunci când are loc circumvenția măsurilor în vigoare.

(2) În caz de circumvenție a măsurilor în vigoare, taxe compensatorii care să nu depășească taxa restantă instituită în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) pot fi extinse importurilor provenind de la întreprinderi care beneficiază de o taxă individuală în țările care fac obiectul măsurilor.

(3) Prin „circumvenție” se înțelege o modificare a fluxurilor comerciale între țările terțe și Uniune sau între întreprinderi din țara care face obiectul măsurilor și Uniune, care decurge din practici, operațiuni sau prelucrări pentru care nu există o motivație suficientă sau justificare economică alta decât instituirea taxei compensatorii, fiind dovedit de altfel că există prejudiciu sau că efectele corective ale taxei sunt neutralizate în ceea ce privește prețul și/sau cantitățile de produse similare și că produsul similar importat și/sau piesele acestui produs beneficiază în continuare de subvenție.

Practicile, operațiunile sau prelucrările menționate în primul paragraf includ, printre altele:

▼B

(a) o mică modificare a produsului în cauză pentru a face obiectul unor coduri vamale care, în mod normal, nu intră sub incidența măsurilor, cu condiția ca modificarea să nu schimbe caracteristicile esențiale ale produsului;

(b) expedierea via țări terțe a produsului care face obiectul măsurilor;

(c) reorganizarea, de către exportatori sau producători, a schemelor lor și a circuitelor lor de vânzări în țara care face obiectul măsurilor astfel încât produsele lor sunt în cele din urmă exportate în Uniune prin intermediul unor producători care beneficiază de o taxă vamală individuală mai mică decât taxa aplicabilă produselor fabricanților.

▼M2

(4) Investigațiile se inițiază în temeiul prezentului articol, la inițiativa Comisiei sau la cererea unui stat membru sau a oricărei părți interesate, pe baza unor elemente de probă suficiente în ceea ce privește factorii menționați la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol. Investigația se inițiază printr-un regulament al Comisiei, prin care, de asemenea, se furnizează instrucțiuni autorităților vamale în vederea luării de măsuri corespunzătoare pentru a înregistra importurile în conformitate cu articolul 24 alineatul (5) sau pentru a solicita garanții. Comisia furnizează informații statelor membre de îndată ce o parte interesată sau un stat membru a prezentat o cerere care justifică inițierea unei investigații și Comisia și-a încheiat analiza acesteia sau după ce Comisia însăși a stabilit necesitatea inițierii unei investigații.

▼B

Examinările sunt efectuate de către Comisie. Comisia poate fi asistată de autoritățile vamale și examinările se încheie în termen de nouă luni.

În cazul în care constatarea definitivă a faptelor justifică extinderea măsurilor, acest lucru este decis de către Comisie în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 25 alineatul (3).

Extinderea intră în vigoare începând cu data la care înregistrarea a devenit obligatorie în conformitate cu articolul 24 alineatul (5) sau cu data la care au fost cerute garanții. Dispozițiile procedurale pertinente din prezentul regulament cu privire la deschiderea și desfășurarea examinărilor se aplică în conformitate cu prezentul articol.

(5) Nu este necesar ca importurile să fie supuse înregistrării în temeiul articolului 24 alineatul (5) sau să facă obiectul măsurilor, în cazul în care sunt efectuate de întreprinderi care beneficiază de scutiri.

(6) Cererile de scutiri argumentate corespunzător cu elemente de probă trebuie prezentate în termenele stabilite în regulamentul Comisiei privind deschiderea examinării.

▼M2

În cazul în care practicile, operațiunile sau prelucrările care constituie o circumvenție au loc în afara Uniunii, pot fi acordate scutiri producătorilor produsului în cauză despre care s-a constatat că nu sunt angajați în practici de circumvenție astfel cum sunt definite la alineatul (3).

În cazul în care practicile, operațiunile sau prelucrările care constituie o circumvenție au loc în interiorul Uniunii, pot fi acordate scutiri importatorilor care pot demonstra că nu sunt angajați în practici de circumvenție astfel cum sunt definite la alineatul (3).

▼B

Aceste scutiri se acordă printr-o decizie a Comisiei și rămân valabile pe perioada și în condițiile prevăzute în aceasta. Comisia furnizează informații statelor membre odată ce își încheie analiza.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 20, se pot acorda scutiri și după încheierea examinării care a avut ca rezultat extinderea măsurilor.

(7) În cazul în care numărul părților care cer sau pot cere o scutire este mare, Comisia poate decide inițierea unei examinări a extinderii măsurilor, cu condiția să fi trecut cel puțin un an de la extinderea măsurilor. Astfel de examinări se desfășoară în conformitate cu dispozițiile articolului 22 alineatul (1) aplicabile examinărilor efectuate în temeiul articolului 19.

(8) Dispozițiile prezentului articol nu împiedică aplicarea normală a dispozițiilor în vigoare privind taxele vamale.

Articolul 24

Dispoziții generale

(1) Taxele compensatorii, provizorii sau definitive, se impun prin regulament și sunt percepute de statele membre în conformitate cu forma, rata specifică și celelalte elemente stabilite de regulamentul care le impune. Aceste taxe sunt, de asemenea, percepute în mod independent de taxele vamale, de taxe și de alte impuneri percepute în mod normal la import.

Niciun produs nu poate fi supus în același timp taxelor antidumping și taxelor compensatorii pentru a remedia o aceeași situație care rezultă din dumping sau din acordarea unei subvenții la export.

(2) Regulamentele care impun taxe compensatorii provizorii sau definitive, precum și regulamentele sau deciziile care prevăd acceptarea angajamentelor sau încheierea examinărilor sau a procedurilor sunt publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Aceste regulamente sau decizii menționează în special, ținând seama de necesitatea de a proteja informațiile confidențiale, numele exportatorilor, în cazul în care este posibil, sau al țărilor în cauză, o descriere a produsului și o sinteză a faptelor și a considerentelor esențiale cu privire la stabilirea subvenției și a prejudiciului. În toate cazurile, se trimite o copie a regulamentului sau a deciziei părților cunoscute ca fiind interesate. Dispozițiile prezentului alineat se aplică *mutatis mutandis* examinărilor.

▼M2

(3) În temeiul prezentului regulament, pot fi adoptate dispoziții speciale referitoare mai ales la definiția comună a noțiunii de „origine”, astfel cum este prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), precum și referitoare la aplicarea și perceperea unei taxe compensatorii pe platoul continental al unui stat membru sau în zona economică exclusivă declarată de un stat membru în temeiul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării (UNCLOS).

([1]) Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

▼B

(4) În interesul Uniunii, măsurile instituite în temeiul prezentului regulament pot fi suspendate pentru o perioadă de nouă luni printr-o decizie a Comisiei în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 25 alineatul (2). Suspendarea poate fi prelungită cu o perioadă suplimentară de până la un an de către Comisie, în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 25 alineatul (2).

Măsurile pot fi suspendate numai în cazul în care condițiile pieței s-au modificat temporar în așa fel încât este improbabil ca prejudiciul să reapară în urma suspendării și sub rezerva ca industria Uniunii să fi avut posibilitatea să își formuleze observațiile, iar aceste observații să fi fost luate în considerare. Măsurile pot fi reinstituite oricând, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 25 alineatul (2), în cazul în care suspendarea lor nu mai este aplicabilă.

▼M2

(5) Începând cu data inițierii investigației și după ce a informat statele membre în timp util, Comisia poate să furnizeze instrucțiuni autorităților vamale în vederea luării de măsuri corespunzătoare pentru a înregistra importurile, astfel încât să poată fi aplicate ulterior măsuri împotriva acestor importuri de la data înregistrării. Importurile sunt supuse obligativității înregistrării în urma unei cereri motivate corespunzător din partea industriei Uniunii care să conțină suficiente elemente de probă pentru a justifica o astfel de măsură. Importurile pot fi supuse, de asemenea, obligativității înregistrării, la inițiativa Comisiei. Înregistrarea se instituie printr-un regulament al Comisiei. Respectivul regulament precizează obiectul măsurii și, după caz, valoarea estimativă a taxelor care ar putea fi achitate în viitor. Durata înregistrării obligatorii a importurilor nu trebuie să depășească nouă luni.

(5a) Cu excepția cazului în care dispune de suficiente elemente de probă în înțelesul articolului 10 conform cărora cerințele prevăzute la litera (c) sau la litera (d) din articolul 16 alineatul (4) nu sunt îndeplinite, Comisia înregistrează importurile în temeiul alineatului (5) al prezentului articol în cursul perioadei de informare prealabile prevăzute la articolul 29a. Atunci când decide cu privire la înregistrare, Comisia analizează în special informațiile strânse pe baza creării de coduri în cadrul Tarifului Integrat al Uniunii Europene (TARIC) pentru produsul care face obiectul investigației în temeiul alineatului (6) din prezentul articol.

(6) Statele membre întocmesc lunar un raport către Comisie privind importurile de produse care fac obiectul unor investigații și al unor măsuri și privind valoarea taxelor percepute în temeiul prezentului regulament. În cazul inițierii unei investigații în temeiul articolului 10, Comisia creează coduri TARIC care corespund produsului supus investigației. Statele membre utilizează aceste coduri TARIC pentru a raporta cu privire la importurile produsului care face obiectul investigației începând cu momentul inițierii acesteia. Pe baza unei cereri exprese și motivate din partea unei părți interesate, Comisia poate decide să furnizeze un rezumat neconfidențial al informațiilor legate de volumul și valorile agregate aferente importurilor produselor în cauză.

▼B

(7) Fără a aduce atingere alineatului (6), Comisia poate cere statelor membre să furnizeze informațiile necesare verificării eficiente a aplicării măsurilor. În acest caz, se aplică dispozițiile articolului 11 alineatele (3) și (4). Informațiile comunicate de statele membre în temeiul prezentului articol fac obiectul dispozițiilor articolului 29 alineatul (6).

▼M2

(8) Ori de câte ori Comisia intenționează să adopte un document care să furnizeze orientări generale potențialelor părți interesate cu privire la aplicarea prezentului regulament, se organizează o consultare publică în concordanță cu articolul 11 alineatul (3) din TUE. Parlamentul European și Consiliul își pot exprima, de asemenea, punctele de vedere.

Articolul 24a

Platoul continental al unui stat membru sau zona economică exclusivă

(1) Poate fi supus unei taxe compensatorii orice produs care face obiectul unei subvenții și care este transportat în cantitate semnificativă pe o insulă artificială, pe o instalație fixă sau plutitoare sau pe orice altă structură aflată pe platoul continental al unui stat membru sau în zona economică exclusivă declarată de un stat membru în temeiul Convenției Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării (UNCLOS), în cazul în care acest lucru ar cauza un prejudiciu industriei Uniunii. Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care stabilește condițiile de impunere a unor astfel de taxe, precum și procedurile de notificare și de declarare a unor astfel de produse și de plată a acestor taxe, inclusiv în ceea ce privește recuperarea, rambursarea și remiterea (instrumente vamale). Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25 alineatul (3).

(2) Comisia impune taxele menționate la alineatul (1) numai începând cu data de la care instrumentul vamal menționat la alineatul (1) este operațional. Comisia informează toți operatorii economici cu privire la faptul că instrumentul vamal este operațional prin publicare separată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

▼B

Articolul 25

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul instituit prin Regulamentul (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului [1]. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(4) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 4.

[1] Regulamentul (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (a se vedea pagina 21 din prezentul Jurnal Oficial).

▼B

(5) În temeiul articolului 3 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, în cazul în care se recurge la procedura scrisă pentru adoptarea de măsuri definitive în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sau pentru a decide cu privire la deschiderea sau nu a unei reexaminări în perspectiva expirării măsurilor, în temeiul articolului 18 din prezentul regulament, respectiva procedură se încheie fără rezultat, în termenul stabilit de președinte, dacă președintele decide astfel sau dacă o majoritate a membrilor comitetului, definită în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, solicită acest lucru. În cazul în care se recurge la procedura scrisă în alte situații în care proiectul de măsură a fost discutat în cadrul comitetului, respectiva procedură se încheie fără rezultat dacă, în termenul stabilit de președinte, acesta decide astfel sau dacă o majoritate simplă a membrilor comitetului solicită acest lucru. În cazul în care se recurge la procedura scrisă în alte situații în care proiectul de măsură nu a fost discutat în cadrul comitetului, procedura se încheie fără rezultat dacă, în termenul stabilit de președinte, acesta decide astfel sau dacă cel puțin un sfert dintre membrii comitetului solicită acest lucru.

(6) Comitetul poate analiza orice chestiune legată de aplicarea prezentului regulament, ridicată de Comisie sau la cererea unui stat membru. Statele membre pot solicita informații și pot face schimb de opinii în cadrul comitetului sau direct cu Comisia.

Articolul 26

Vizite de verificare

(1) În cazul în care consideră oportun, Comisia efectuează vizite pentru a examina documentele importatorilor, exportatorilor, comercianților, agenților, producătorilor, asociațiilor și organizațiilor comerciale și pentru a verifica informațiile furnizate cu privire la subvenție și la prejudiciu. În absența unui răspuns adecvat în timp util, Comisia poate alege să nu efectueze o vizită de verificare.

(2) În cazul în care este necesar, Comisia poate proceda la examinări în țările terțe sub rezerva acordului întreprinderilor respective și în absența opoziției din partea țării în cauză, înștiințată oficial. De îndată ce obține acordul întreprinderilor respective, Comisia comunică țării de origine și/sau de export denumirile și adresele întreprinderilor care urmează să fie vizitate, precum și datele convenite.

(3) Întreprinderile în cauză sunt informate cu privire la natura informațiilor care urmează să fie verificate și cu privire la toate celelalte informații care urmează să fie furnizate în cursul acestor vizite, ceea ce nu împiedică, cu toate acestea, solicitarea, la fața locului, a altor precizări, ținând seama de informațiile obținute.

(4) În cursul verificărilor efectuate în temeiul alineatelor (1), (2) și (3), Comisia este asistată de agenții statelor membre care solicită acest lucru.

▼B

Articolul 27

Eșantionare

▼M2

(1) În cazul în care numărul producătorilor, al exportatorilor sau al importatorilor din Uniune, al tipurilor de produse sau de tranzacții este mare, investigația se poate limita la un număr rezonabil de părți, de produse sau de tranzacții, utilizând eșantioane reprezentative statistic întocmite pe baza informațiilor disponibile în momentul selectării, sau la cel mai mare volum reprezentativ de producție, de vânzări sau de exporturi care pot face în mod rezonabil obiectul investigației, ținând seama de timpul disponibil.

(2) Selectarea finală a părților, a tipurilor de produse sau a tranzacțiilor, efectuată în aplicarea dispozițiilor referitoare la eșantionare, revine Comisiei. Cu toate acestea, pentru a permite alegerea unui eșantion reprezentativ, este de preferat ca eșantionul să fie ales în urma consultării părților interesate și cu consimțământul acestora, cu condiția ca părțile respective să se facă cunoscute și să furnizeze informații suficiente, în termen de o săptămână de la inițierea investigației.

▼B

(3) În cazul în care examinarea este limitată în conformitate cu prezentul articol, se calculează o valoare individuală, care corespunde subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii, pentru fiecare exportator sau producător care nu a fost selectat inițial și care prezintă informațiile necesare în termenele prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazurilor în care numărul exportatorilor sau al producătorilor este atât de mare încât examinările individuale ar complica necorespunzător procedura și ar împiedica încheierea examinării în timp util.

(4) În cazul în care s-a decis efectuarea eșantionării și părțile selectate sau unele dintre ele nu cooperează, astfel încât rezultatele examinării pot fi afectate semnificativ, poate fi selectat un nou eșantion.

Cu toate acestea, în cazul în care lipsa de cooperare persistă sau în cazul în care nu se dispune de suficient timp pentru a selecta un nou eșantion, se aplică dispozițiile pertinente ale articolului 28.

Articolul 28

Lipsa cooperării

(1) În cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează în termenul prevăzut de prezentul regulament sau obstrucționează semnificativ examinarea, pot fi stabilite concluzii preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile.

În cazul în care se constată că o parte interesată a furnizat o informație falsă sau care induce în eroare, această informație nu este luată în considerare și se pot utiliza datele disponibile.

Părțile interesate trebuie informate, în mod normal, cu privire la consecințele unui refuz de a coopera.

▼B

(2) Faptul că nu se dă un răspuns pe suport electronic nu este considerat refuz de a coopera, cu condiția ca partea respectivă să demonstreze că prezentarea unui răspuns în forma cerută ar putea antrena sarcini sau costuri suplimentare excesive.

(3) În cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie, cu toate acestea, ignorate, cu condiția ca eventualele deficiențe să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil.

(4) În cazul în care nu sunt acceptate elemente de probă sau informații, partea care le-a comunicat este informată de îndată cu privire la motivele care au stat la baza respingerii lor și i se dă posibilitatea de a furniza explicații suplimentare în termenul stabilit. În cazul în care aceste explicații nu sunt considerate satisfăcătoare, motivele respingerii elementelor de probă sau ale informațiilor în cauză trebuie comunicate și indicate în concluziile făcute public.

(5) În cazul în care concluziile, inclusiv cele cu privire la valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii, se bazează pe dispozițiile alineatului (1), în special pe informațiile furnizate în plângere, aceste informații se verifică, atunci când acest lucru este posibil și ținând seama de termenele prevăzute pentru examinare, cu ajutorul altor surse independente disponibile, precum listele de prețuri publicate, statisticile oficiale privind importul și evidențele vamale sau cu ajutorul informațiilor obținute în cursul examinării de la alte părți interesate.

Aceste informații pot cuprinde date pertinente privind piața mondială sau, după caz, alte piețe reprezentative.

(6) În cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar coopera.

Articolul 29

Tratamentul confidențial

(1) Orice informație de natură confidențială (de exemplu pentru că divulgarea acesteia ar avantaja în mod semnificativ un concurent sau ar avea un efect nefavorabil semnificativ pentru persoana care a furnizat informația sau pentru cea de la care a obținut-o) sau care este furnizată cu titlu confidențial de către părțile unei examinări este, în cazul în care se oferă motive întemeiate, tratată ca atare de către autorități.

(2) Părțile interesate care furnizează informații confidențiale sunt obligate să prezinte rezumate neconfidențiale. Aceste rezumate trebuie să fie suficient de detaliate pentru a permite înțelegerea de manieră rezonabilă a conținutului informațiilor comunicate cu titlu confidențial. În cazuri excepționale, părțile respective pot indica faptul că informațiile nu pot face obiectul unor rezumate. În aceste cazuri, trebuie indicate motivele pentru care nu poate fi prezentat un rezumat.

▼B

(3) În cazul în care se consideră că o cerere de tratament confidențial nu se justifică și în cazul în care persoana care a furnizat informația nu dorește să o facă public și nici să autorizeze divulgarea acesteia în termeni generali sau sub formă de rezumat, informația poate fi eliminată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, utilizând surse adecvate, că informația este corectă. Cererile de tratament confidențial nu pot fi respinse în mod arbitrar.

(4) Prezentul articol nu se opune divulgării, de către autoritățile Uniunii, a informațiilor generale, mai ales a motivelor pe care se bazează deciziile luate în temeiul prezentului regulament, nici divulgării elementelor de probă pe care se bazează autoritățile Uniunii, în măsura necesară pentru justificarea acestor motive în cadrul procedurilor judiciare. O astfel de divulgare trebuie să țină seama de interesul legitim al părților interesate pentru ca secretele lor de afaceri sau de stat să nu fie divulgate.

(5) Comisia și statele membre precum și agenții lor nu divulgă informații primite în temeiul prezentului regulament pentru care persoana care le-a furnizat a cerut aplicarea tratamentului de confidențialitate, fără primirea autorizației exprese din partea acesteia. Informațiile schimbate între Comisie și statele membre sau orice documente interne elaborate de autoritățile Uniunii sau de statele sale membre nu se divulgă, cu excepția cazului în care divulgarea lor este prevăzută în mod expres de prezentul regulament.

(6) Informațiile primite în aplicarea prezentului regulament nu pot fi utilizate decât în scopul în care au fost cerute.

Această dispoziție nu exclude utilizarea informațiilor primite în cadrul unei examinări în scopul deschiderii altor examinări care fac obiectul aceleiași proceduri cu privire la același produs similar.

▼M2

Articolul 29a

Informații în etapa provizorie

(1) Producătorii, importatorii și exportatorii din Uniune, precum și asociațiile lor reprezentative și țara de origine și/sau țara exportatoare, pot să solicite informații referitoare la impunerea planificată a unor taxe provizorii. Cererile de informații se formulează în scris, în termenul stabilit în avizul de inițiere. Informațiile se furnizează părților respective cu trei săptămâni înainte de impunerea taxelor provizorii. Informațiile includ: o sinteză a taxelor propuse, în scopuri strict informative, și detalii privind calculul valorii subvenției pasibile de măsuri compensatorii și al marjei adecvate pentru eliminarea prejudiciului adus industriei Uniunii, ținând seama în mod corespunzător de necesitatea respectării obligațiilor de confidențialitate menționate la articolul 29. Părțile au la dispoziție un termen de trei zile lucrătoare de la data furnizării acestor informații pentru a formula observații privind exactitatea calculelor.

(2) În cazurile în care se intenționează să nu se impună taxe provizorii, ci să se continue investigația, părțile interesate sunt informate cu privire la neimpunerea taxelor cu trei săptămâni înaintea expirării termenului de impunere a taxelor provizorii menționat la articolul 12 alineatul (1).

▼B

Articolul 30

Informarea părților

(1) Reclamanții, importatorii și exportatorii și asociațiile lor reprezentative, precum și țara de origine și/sau de export pot cere să fie informați cu privire la detaliile referitoare la faptele și considerentele esențiale pe baza cărora s-au impus măsurile provizorii. Cererile de informare trebuie adresate în scris de îndată ce au fost impuse măsuri provizorii și informația trebuie transmisă în scris cât mai repede posibil.

(2) Părțile menționate la alineatul (1) pot solicita o informare finală cu privire la faptele și considerentele esențiale pe baza cărora se intenționează să se recomande impunerea de măsuri definitive sau încheierea unei examinări sau a unei proceduri fără impunerea de măsuri; o atenție specială trebuie acordată informării cu privire la faptele sau considerentele diferite de cele utilizate pentru măsurile provizorii.

(3) Cererile de informare finală trebuie adresate în scris Comisiei și primite, în cazul impunerii unei taxe provizorii, în cel mult o lună de la publicarea impunerii acestei taxe. În cazul în care nu a fost impusă nicio taxă provizorie, părțile trebuie să aibă posibilitatea de a cere să fie informate în termenele stabilite de către Comisie.

(4) Informarea finală este făcută în scris. Ținând seama de necesitatea de a proteja confidențialitatea informațiilor, aceasta este transmisă cât mai repede posibil, în mod normal, în termen de cel mult o lună înaintea inițierii procedurilor prevăzute la articolul 14 sau 15. În cazul în care Comisia nu este în măsură să comunice în acest termen anumite fapte sau considerațiile, comunicarea acestora se face ulterior cât mai repede posibil.

Informarea nu este un obstacol pentru orice decizie ulterioară care poate fi luată de Comisie dar, în cazul în care această decizie se bazează pe fapte și considerații diferite, acestea din urmă trebuie comunicate cât mai curând posibil.

(5) Observațiile făcute după informarea finală nu pot fi luate în considerare decât în cazul în care sunt primite într-un termen pe care Comisia îl stabilește în fiecare caz, ținând seama în mod corespunzător de urgența cazului, dar care nu poate fi mai mic de 10 zile. Se poate stabili un termen mai scurt în cazul în care trebuie făcută o informare finală suplimentară.

Articolul 31

Interesul Uniunii

(1) Pentru a se determina dacă este în interesul Uniunii să fie luate măsuri, se iau în considerare toate interesele, în ansamblul lor, inclusiv cele ale industriei Uniunii, ale utilizatorilor și consumatorilor ei. O astfel de determinare în sensul prezentului articol nu poate interveni decât în cazul în care toate părțile au avut posibilitatea să își facă cunoscut punctul de vedere în conformitate cu alineatul (2). În cadrul acestei examinări, se acordă o atenție deosebită necesității eliminării efectelor

▼B

de denaturare a schimburilor comerciale, produse de o subvenție prejudiciabilă și a stabilirii unei concurențe efective. Nu se pot aplica măsuri stabilite pe baza subvențiilor și a prejudiciului constatate în cazul în care autoritățile, ținând seama de toate informațiile furnizate, pot concluziona în mod clar că nu este în interesul Uniunii să se aplice astfel de măsuri.

▼M2

(2) Pentru ca autoritățile să dispună de o bază fiabilă care să le permită să țină seama de toate punctele de vedere și de toate informațiile atunci când hotărăsc dacă instituirea de măsuri este în interesul Uniunii, producătorii, sindicatele, importatorii din Uniune și asociațiile lor reprezentative, precum și utilizatorii reprezentativi și organizațiile de consumatori reprezentative pot, în termenele stabilite în avizul de inițiere a procedurii în materie de taxe compensatorii, să se facă cunoscuți și să furnizeze informații Comisiei. Aceste informații sau sinteze corespunzătoare ale acestora sunt comunicate celorlalte părți desemnate în prezentul articol, care au dreptul să formuleze observații.

▼B

(3) Părțile care au acționat în conformitate cu alineatul (2) pot cere să fie ascultate. Aceste cereri se prezintă în termenele stabilite la alineatul (2) și menționează motivele speciale ale unei audieri în ceea ce privește interesul Uniunii.

▼M2

(4) Părțile care au acționat în conformitate cu alineatul (2) pot formula observații privind aplicarea oricăror taxe provizorii. Pentru a fi luate în considerare, aceste observații trebuie primite în termen de 15 zile de la data aplicării acestor măsuri și trebuie comunicate, eventual sub formă de sinteze corespunzătoare, celorlalte părți, care au dreptul să formuleze observații.

▼B

(5) Comisia examinează toate informațiile care i-au fost furnizate în mod corect și stabilește în ce măsură sunt reprezentative; rezultatele acestei examinări, precum și un aviz privind fundamentarea acestor informații, sunt comunicate comitetului menționat la articolul 25 în cadrul proiectului de măsură transmis în temeiul articolelor 14 și 15. Opiniile exprimate în cadrul comitetului ar trebui luate în considerare de Comisie în condițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(6) Părțile care au acționat în conformitate cu alineatul (2) pot cere să le fie comunicate faptele și considerentele pe care este probabil să se bazeze deciziile finale. Această informație se furnizează în măsura posibilului și fără a se aduce atingere oricărei decizii ulterioare adoptate de către Comisie.

(7) Informația nu este luată în considerare decât în cazul în care este susținută de elemente de probă concludente pe care se bazează valabilitatea acesteia.

▼B

Articolul 32

Legătura dintre măsurile compensatorii și soluțiile multilaterale

În cazul în care un produs importat este supus măsurilor impuse în aplicarea procedurilor de soluționare a diferendelor prevăzute de acordul asupra subvențiilor și în cazul în care aceste măsuri sunt suficiente pentru a elimina prejudiciul cauzat de subvenția care poate face obiectul unor măsuri compensatorii, orice taxă compensatorie impusă pentru acest produs este de îndată suspendată sau suprimată, după caz.

▼M2

Articolul 32a

Raport

(1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport anual cu privire la aplicarea prezentului regulament, respectând obligațiile privind protecția informațiilor confidențiale în sensul articolului 29.

Raportul respectiv include informații cu privire la aplicarea măsurilor provizorii și definitive, la încheierea investigațiilor fără luare de măsuri, la angajamente, la investigațiile reinițiate, la reexaminări, la distorsiuni semnificative și vizite de verificare, precum și cu privire la activitățile diferitelor organe responsabile de monitorizarea punerii în aplicare a prezentului regulament și a îndeplinirii obligațiilor ce decurg din acesta. Raportul acoperă, de asemenea, utilizarea de către țările terțe a instrumentelor de apărare comercială care vizează Uniunea, precum și recursurile introduse împotriva măsurilor impuse. Acesta include activitățile consilierului-auditor al Direcției Generale Comerț din cadrul Comisiei și cele ale serviciului de asistență pentru IMM-uri privind aplicarea prezentului regulament.

Raportul detaliază, de asemenea, modul în care standardele sociale și de mediu au fost analizate și luate în considerare în cadrul investigațiilor. Astfel de standarde includ standardele cuprinse în acordurile multilaterale de mediu la care Uniunea este parte și în convențiile OIM enumerate în anexa Ia la prezentul regulament, precum și în legislația națională echivalentă a țării exportatoare.

(2) Până la 9 iunie 2023 și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o analiză a aplicării articolului 12 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, a articolului 13 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf și a articolului 15 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, inclusiv o evaluare a acestei aplicări. O astfel de analiză poate fi însoțită, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 32b

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 12 alineatul (1) se conferă Comisiei pe o perioadă de doi ani de la 8 iunie 2018 și poate fi exercitată o singură dată.

▼M2

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 12 alineatul (1) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt competenței delegate precizate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ([1]).

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 12 alineatul (1) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

▼B

Articolul 33

Dispoziții finale

Prezentul regulament nu exclude aplicarea:

(a) normelor speciale prevăzute de acordurile încheiate între Uniune și țări terțe;

(b) regulamentelor Uniunii în domeniul agricol și a Regulamentelor (CE) nr. 1667/2006 ([2]), (CE) nr. 614/2009 ([3]) și (CE) nr. 1216/2009 ([4]). Prezentul regulament se aplică în mod complementar acestor regulamente și prin derogare de la toate dispozițiile acestora care se opun aplicării de taxe compensatorii;

(c) unor măsuri speciale, în cazul în care obligațiile contractate în cadrul GATT 1994 nu se opun acestora.

Articolul 34

Raport

Comisia include informații privind punerea în aplicare a prezentului regulament în raportul său anual cu privire la aplicarea măsurilor de apărare comercială, adresat Parlamentului European și Consiliului în temeiul articolului 23 din Regulamentul (UE) 2016/1036.

([1]) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1667/2006 al Consiliului din 7 noiembrie 2006 privind glucoza și lactoza (JO L 312, 11.11.2006, p. 1).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 614/2009 al Consiliului din 7 iulie 2009 privind regimul comun de comercializare a ovalbuminei și lactalbuminei (JO L 181, 14.7.2009, p. 8).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 1216/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 de stabilire a regimului comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole (JO L 328, 15.12.2009, p. 10).

▼B

Articolul 35

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 597/2009 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VI.

Articolul 36

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

▼B

ANEXA I

LISTĂ DE EXEMPLE DE SUBVENȚII LA EXPORT

(a) Acordarea de către autoritățile publice a unor subvenții directe unei întreprinderi sau unei ramuri de producție în funcție de rezultatele la export.

(b) Sisteme de neretrocedare de devize sau orice practici similare care implică acordarea unei prime la export.

(c) Tarife de transport și de navlu intern pentru expedierile la export, stabilite sau impuse de autoritățile publice în condiții mai avantajoase decât pentru expedierile interne.

(d) Furnizarea, de către autoritățile publice sau administrațiile acestora, direct sau indirect, prin intermediul programelor impuse de către autoritățile publice, de produse sau servicii importate sau de origine națională destinate producției de mărfuri pentru export, în condiții mai avantajoase decât furnizarea de produse sau servicii similare sau direct concurente destinate producției de mărfuri pentru consumul intern, dacă (în cazul produselor) aceste condiții sunt mai avantajoase decât condițiile comerciale ([1]) de care exportatorii lor pot beneficia pe piețele mondiale.

(e) Exonerarea, remiza sau reportul ([2]), în totalitate sau parțial, al impozitelor directe ([3]) sau al cotizațiilor de asigurări sociale achitate sau datorate de către întreprinderi industriale sau comerciale, care le-ar fi acordate, specific, în funcție de exporturile lor.

(f) Deduceri speciale legate direct de exporturi sau de rezultate la export care, în stabilirea bazei de calcul a impozitelor directe, ar fi mai mari decât cele care sunt acordate pentru producția destinată consumului intern.

([1]) Expresia „condiții comerciale” semnifică faptul că există libertate de alegere între produsele naționale și produsele importate și că numai criterii comerciale intervin în această privință.

([2]) Reportarea nu constituie, în mod necesar, o subvenție la export în cazul în care, de exemplu, sunt încasate dobânzi adecvate.

([3]) În sensul prezentului regulament:
- expresia „impozite directe” semnifică impozitele pe salarii, profit, dobânzi, chirii, redevențe și orice alte forme de venit, precum și impozitele pe proprietatea imobiliară;
- expresia „taxe la import” semnifică taxele vamale, alte taxe și alte impuneri fiscale care nu sunt enumerate în altă parte în prezenta notă, care sunt percepute la import;
- expresia „impozite indirecte” semnifică taxele pe veniturile obținute din vânzări, accize, impozit pe cifra de afaceri și taxa pe valoarea adăugată, impozite pe concesiuni, taxe de timbru,taxe de transfer, impozite pe stocuri și echipament și ajustări fiscale la frontieră, precum și toate taxele, altele decât impozitele directe și taxele la import;
- expresia impozite indirecte „percepute în etape anterioare” semnifică impozitele percepute pe bunurile sau serviciile utilizate direct sau indirect la producția produsului;
- expresia impozite indirecte „în cascadă” semnifică impozitele eșalonate pe mai multe etape, care sunt percepute în cazul în care nu există mecanism de credit ulterior impozitului, pentru cazul în care bunurile sau serviciile impozabile într-o anumită etapă de producție sunt utilizate într-o etapă de producție ulterioară;
- expresia „rambursarea de impozite” include restituirile sau reducerea impozitelor;
- expresia „rambursarea sau drawbackul” include exonerarea sau reportarea, în totalitate sau parțial, a taxelor la import.

▼B

(g) Exonerarea sau rambursarea, cu privire la producția sau la distribuția de produse exportate, a unei valori a impozitelor indirecte [1] superioare celei a impozitelor percepute cu privire la producția și distribuția de produse similare, în cazul în care sunt vândute pentru consumul intern.

(h) Exonerarea, rambursarea sau reportul impozitelor indirecte în cascadă percepute în etape anterioare [1] asupra bunurilor sau serviciilor utilizate pentru producerea de bunuri exportate, ale căror valori ar fi superioare celor ale exonerărilor, rambursărilor sau reportarea impozitelor indirecte în cascadă similare percepute în etape anterioare asupra bunurilor sau serviciilor utilizate pentru producerea de produse similare vândute pentru consumul intern; cu toate acestea, exonerarea, rambursarea sau reportarea impozitelor indirecte în cascadă percepute în etape anterioare vor putea fi acordate pentru produsele exportate, chiar dacă nu sunt acordate pentru produsele similare vândute pentru consumul intern, în cazul în care impozitele indirecte în cascadă percepute în etape anterioare se aplică inputurilor utilizate în producția produsului exportat (ținând seama de pierderile normale) [2]. Acest punct se interpretează în conformitate cu directivele privind consumul de inputuri în procesul de producție, prevăzute în anexa II.

(i) Rambursarea sau drawback al valorii impozitelor la import [1], superioare celei a impunerilor percepute asupra inputurilor importate utilizate în producția produsului exportat (ținând seama de pierderile normale); cu toate acestea, în cazuri speciale, o întreprindere poate utiliza, ca inputuri de substituție, inputuri de pe piața internă în cantitate egală cu cea a inputurilor importate și care au aceleași calități și caracteristici, cu scopul de a beneficia de această dispoziție, în cazul în care operațiunile de import și operațiunile de export corespunzătoare se efectuează, și unele și altele, într-un interval de timp rezonabil care nu poate depăși doi ani. Acest punct se interpretează în conformitate cu orientările privind consumul de inputuri în procesul de producție, prevăzute de anexa II, și cu orientările care urmează să fie luate în considerare pentru a determina dacă sistemele de drawback cu privire la inputurile de substituție constituie subvenții la export, prevăzute de anexa III.

(j) Instituirea de către autoritățile publice (sau de către organisme specializate, controlate de acestea) de programe de garanție sau de asigurare a creditului la export, de programe de asigurare sau de garanție împotriva creșterii costului produselor exportate sau de programe împotriva riscurilor de schimb valutar, la rate ale primelor care sunt insuficiente pentru a acoperi, pe termen lung, cheltuielile și pierderile, în conformitate cu gestionarea acestor programe.

(k) Acordarea de către autoritățile publice (sau de către organisme specializate, controlate de către acestea și/sau acționând sub autoritatea acestora) de credite la export la rate inferioare celor pe care acestea trebuie efectiv să le plătească pentru a-și procura fondurile astfel utilizate (sau pe care ar trebui să le plătească, dacă ar împrumuta, pe piața internațională a capitalurilor, fonduri cu aceleași scadențe și condiții de creditare și exprimate în aceeași monedă ca și creditul la export) sau preluarea integrală sau parțială a cheltuielilor suportate de exportatori sau de organismele financiare pentru a-și procura un credit, în măsura în care aceste acțiuni asigură un avantaj important, pe planul condițiilor de credit la export.

---

[1] A se vedea nota de subsol 2 de la litera (e).

[2] Litera (h) nu se aplică sistemelor de taxe pe valoare adăugată, nici ajustărilor fiscale la frontieră care au loc; problema rambursării excesive a taxelor pe valoare adăugată face exclusiv obiectul literei (g).

▼B

Cu toate acestea, în cazul în care un membru al OMC este parte a unui angajament internațional în materie de credite oficiale la export, la care cel puțin 12 membri originari ai OMC sunt părți de la 1 ianuarie 1979 (sau a unui angajament ulterior, care a fost adoptat de către acești semnatari originari) sau în cazul în care, în practică, un membru al OMC aplică dispozițiile angajamentului respectiv în materie de rate ale dobânzilor, o practică urmată în materie de credit la export, care este în conformitate cu aceste dispoziții, nu va fi considerată drept subvenție la export.

(l) Orice altă taxă pentru Trezoreria publică care constituie o subvenție la export în sensul articolului XVI din GATT 1994.

▼**M2**

ANEXA Ia

CONVENȚIILE OIM MENȚIONATE ÎN PREZENTUL REGULAMENT

1. Convenția privind munca forțată sau obligatorie, nr. 29 (1930)

2. Convenția privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, nr. 87 (1948)

3. Convenția privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și de negociere colectivă, nr. 98 (1949)

4. Convenția privind egalitatea de remunerare a mâinii de lucru masculine și a mâinii de lucru feminine, pentru o muncă de valoare egală, nr. 100 (1951)

5. Convenția privind abolirea muncii forțate, nr. 105 (1957)

6. Convenția privind discriminarea în domeniul forței de muncă și al exercitării profesiei, nr. 111 (1958)

7. Convenția privind vârsta minimă de încadrare în muncă, nr. 138 (1973)

8. Convenția privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor și acțiunea imediată în vederea eliminării lor, nr. 182 (1999)

▼B

ANEXA II

ORIENTĂRI PRIVIND CONSUMUL DE INPUTURI ÎN PROCESUL DE PRODUCȚIE ([1])

1. Sistemele de reducere a impozitelor indirecte pot să prevadă exonerarea, rambursarea sau reportarea impozitelor indirecte în cascadă aplicate la stadii anterioare asupra inputurilor consumate în producerea produsului exportat (ținându-se cont de pierderea normală). De asemenea, schemele de drawback pot permite rambursarea sau drawback al impunerilor la import aplicate asupra inputurilor consumate în producerea produsului exportat (ținându-se cont de pierderea normală).

2. Lista exemplificativă a subvențiilor la export din anexa I menționează expresia „inputuri consumate în producerea produsului exportat” la literele (h) și (i). În conformitate cu litera (h), sistemele de reducere a impozitelor indirecte pot constitui o subvenție la export în măsura în care ele permit acordarea exonerării, rambursării sau reportării de impozite indirecte în cascadă aplicate la stadii anterioare, pentru o valoare superioară celei a impozitelor efectiv aplicate asupra inputurilor consumate în producerea produsului exportat. În conformitate cu litera (i), sistemele de drawback pot constitui o subvenție la export în măsura în care ele permit rambursarea sau drawback al unei valori a impunerilor la import superioare celei a impunerilor efectiv aplicate asupra inputurilor consumate în producerea produsului exportat. Cele două litere prevăd că în ceea ce privește constatările referitoare la consumul de inputuri în producerea produsului exportat trebuie să se țină seama de pierderea normală. Litera (i) prevede de asemenea cazul produselor de substituire.

3. În cazul în care examinează dacă există consum de inputuri în producerea produsului exportat în cadrul unei investigații în materie de taxe compensatorii desfășurată în conformitate cu prezentul regulament, Comisia trebuie să procedeze în felul următor.

4. În cazurile în care se pretinde ca un sistem de reducere a impozitelor indirecte sau un sistem de drawback se transformă într-o subvenție datorită unei reduceri sau a unui drawback excesiv pentru impozitele indirecte sau impunerile la import aplicate asupra unor inputuri consumate în producerea produsului exportat, Comisia trebuie mai întâi să determine dacă autoritățile publice ale membrului exportator au introdus și aplică un sistem sau o procedură care permit să se verifice ce inputuri sunt consumate în producerea unui produs exportat și în ce cantități. În cazurile în care stabilesc că un sistem sau o procedură de acest tip este aplicată, Comisia va trebui să le examineze pentru a vedea dacă sunt rezonabile, eficace pentru atingerea scopului urmărit și dacă sunt bazate pe practici comerciale general acceptate în țara de export. Comisia poate să considere necesar să efectueze, în conformitate cu articolul 26 alineatul (2), anumite controale practice pentru a verifica informațiile sau a se asigura că sistemul sau procedura sunt aplicate efectiv.

5. În cazul în care nu există un sistem sau o procedură de acest tip, în situația în care un astfel de sistem sau o astfel de procedură nu sunt rezonabile sau când s-a stabilit și sunt considerate ca rezonabile, dar se constată că nu sunt aplicate

([1]) Inputurile consumate în procesul de producție sunt inputuri încorporate fizic, energie, combustibili și carburanți utilizați în procesul de producție și catalizatori care sunt consumați în cursul utilizării lor pentru obținerea produsului exportat.

▼B

sau nu sunt aplicate eficient, statul membru exportator trebuie să procedeze la o nouă examinare bazată pe inputurile reale respective pentru a determina dacă a existat o plată excesivă. În cazul în care Comisia consideră necesar, este efectuată o nouă examinare în conformitate cu punctul 4

6. Comisia trebuie să considere inputurile ca fiind fizic încorporate dacă sunt utilizate în procesul de producție și dacă sunt fizic prezente în produsul exportat. Membrii iau notă de faptul că un input nu trebuie să fie prezent în produsul final sub aceeași formă în care el a intrat în procesul de producție.

7. Determinarea cantității unui anumit input care este consumat în producerea produsului exportat trebuie să se facă „ținându-se cont de pierderea normală”, iar pierderea trebuie considerată ca fiind consumată în producerea produsului exportat. Termenul „pierdere” se înțelege ca fiind partea dintr-un anumit input care nu are o funcție independentă în procesul de producție, care nu este consumată în producerea produsului exportat (de exemplu din motive de ineficiență) și care nu este recuperată, utilizată sau vândută de către același fabricant.

8. Pentru a se determina dacă toleranța pentru pierderea reclamată este „normală”, Comisia trebuie să ia în considerare procesul de producție, practica curentă în industria țării de export și alți factori tehnici dacă este cazul. Ele nu trebuie să piardă din vedere că este important să se determine dacă autoritățile statului membru exportator au calculat într-un mod rezonabil suma pierderii, dacă aceasta trebuie să fie inclusă în valoarea reducerii sau rambursării unei taxe.

▼B

ANEXA III

ORIENTĂRI DE URMAT PENTRU A DETERMINA DACĂ SISTEMELE DE DRAWBACK PENTRU INPUTURI DE SUBSTITUIRE CONSTITUIE SUBVENȚII LA EXPORT

I

Sistemele de drawback pot permite rambursarea sau drawback al impunerilor la import aplicate asupra inputurilor consumate în procesul de producție al unui alt produs și în cazul în care acesta, astfel cum este exportat, conține inputuri de origine națională având aceleași calități și caracteristici ca și cele care sunt importate și pe care le înlocuiesc. În conformitate cu litera (i) de la anexa I, sistemele de drawback asupra inputurilor de substituire pot constitui o subvenție la export în măsura în care ele permit restituirea unei sume superioare impunerilor la import aplicate inițial asupra inputurilor importate pentru care se solicită drawback.

II

În cazul în care examinează un sistem de drawback pentru inputuri de substituire în cadrul unei investigații în materie de taxe compensatorii desfășurată în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile însărcinate cu investigația trebuie să procedeze în felul următor:

1. În baza literei (i) din anexa I, inputurile de pe piața internă pot înlocui inputuri importate pentru producerea unui produs destinat exportului, cu condiția ca acestea să fie utilizate în cantitate egală cu aceea a inputurilor importate pe care le înlocuiesc și să aibă aceleași calități și caracteristici. Este important să existe un sistem sau o procedură de verificare, deoarece aceasta permite autorităților publice ale statului membru exportator să procedeze în consecință și să demonstreze că acea cantitate de inputuri pentru care a fost solicitat drawback nu depășește cantitatea de produse analoge exportate, indiferent de forma acestora, și că prin drawback al impunerilor la import nu se depășește suma aplicată inițial asupra respectivelor inputuri importate.

2. În cazurile în care se pretinde că un sistem de drawback pentru inputuri de substituire implică o subvenție, autoritățile însărcinate cu investigația trebuie mai întâi să caute să determine dacă guvernul membrului exportator a constituit și aplică un sistem sau o procedură de verificare. În cazurile în care ele constată că se aplică un sistem sau o procedură de acest tip, ele trebuie să examineze procedurile de verificare pentru a vedea dacă acestea sunt rezonabile, dacă sunt eficiente pentru a atinge scopul urmărit și dacă sunt bazate pe practici comerciale general acceptate în țara de export. În măsura în care se constată că procedurile răspund acestor criterii și sunt aplicate eficient, nu se poate prezuma existența unei subvenții. Autoritățile însărcinate cu investigația pot considera necesar să efectueze, în conformitate cu articolul 26 alineatul (2), anumite controale practice pentru a verifica informațiile sau a se asigura de faptul că procedurile de verificare sunt aplicate eficient.

3. În cazul în care nu există proceduri de verificare, dacă astfel de proceduri nu sunt rezonabile, sau când ele au fost instituite și sunt considerate ca rezonabile, dar se constată că ele nu sunt aplicate în mod real sau eficient, poate exista subvenție. În aceste cazuri membrul exportator trebuie să procedeze la o nouă examinare bazată pe tranzacțiile reale în cauză pentru a determina dacă a existat o plată excesivă. În cazul în care autoritățile însărcinate cu investigația consideră necesar, o nouă examinare este efectuată în conformitate cu punctul 2

▼B

4. Faptul că regimul de drawback pentru inputuri de substituire conține o dispoziție care autorizează exportatorii să aleagă livrările pentru care solicită drawback nu ar trebui să permită, prin el însuși, să se considere că există subvenție.

5. Se consideră că există drawback excesiv al impunerilor la import în sensul literei (i) din anexa I în cazul în care autoritățile publice au plătit dobânzi asupra oricărei sume restituite în baza sistemului lor de drawback, suma în exces fiind cea a dobânzilor efectiv plătite sau datorate.

▼B

ANEXA IV

(Prezenta anexă este constituită din anexa 2 la Acordul privind agricultura. Termenii și expresiile care nu sunt definite aici sau al căror sens nu este clar trebuie interpretate în contextul acordului respectiv.)

SPRIJIN INTERN: BAZA DE EXCEPTARE DE LA ANGAJAMENTELE DE REDUCERE

1. Măsurile de sprijin intern pentru care se solicită exceptarea de la angajamentele de reducere vor răspunde unei cerințe fundamentale, respectiv să nu aibă efecte de denaturare a comerțului sau efecte asupra producției sau, în cel mai rău caz, aceste efecte să fie minime. În consecință, toate măsurile pentru care se solicită a fi exceptate trebuie să fie în conformitate cu următoarele criterii de bază:

   (a) sprijinul respectiv să fie furnizat prin intermediul unui program guvernamental finanțat din fonduri publice (inclusiv venituri publice la care s-a renunțat) care nu implică transferuri din partea consumatorilor; și

   (b) sprijinul respectiv nu va avea ca efect să furnizeze o menținere artificială a prețurilor la producători,

   precum și cu criteriile și condițiile specifice menționate mai jos, specifice politicilor respective.

Programe de servicii publice

2. Servicii cu caracter general

   Politicile din această categorie implică cheltuieli (sau veniturile la care s-a renunțat) în legătură cu programele care furnizează servicii sau avantaje agriculturii sau comunității rurale. Ele nu implică plăți directe către producători sau prelucrători. Aceste programe, care le includ pe cele din lista de mai jos, fără a se limita la ele, respectă criteriile generale enunțate la punctul 1 de mai sus și, după caz, condițiile specifice de politică menționate mai jos:

   (a) cercetare, inclusiv cercetarea cu caracter general, cercetarea legată de programe de protecție a mediului înconjurător și programele de cercetare privind produse specifice;

   (b) lupta contra dăunătorilor și bolilor, inclusiv măsurile generale și specifice pe produs de luptă contra dăunătorilor și bolilor, cum ar fi sistemele de avertizare rapidă, carantină și eradicare;

   (c) servicii de pregătire profesională, inclusiv mijloacele de pregătire generală și specializată;

   (d) servicii de popularizare și consultanță, inclusiv furnizarea de mijloace destinate să faciliteze transferul informațiilor și rezultatelor cercetării către producători și consumatori;

   (e) servicii de inspecție, inclusiv serviciile cu caracter general și inspecția unor anumite produse, pentru asigurarea sănătății, securității, controlului calității și standardizării;

   (f) servicii de comercializare și promoționale, inclusiv informații asupra piețelor, consultanță și promoție referitoare la produse specifice, dar care să nu cuprindă cheltuielile în scopuri nespecificate care ar putea fi utilizate de către vânzători pentru scăderea prețului de vânzare sau ar putea conferi cumpărătorilor un avantaj economic direct; și

▼B

(g) servicii de infrastructură, incluzând: rețele electrice, drumuri și alte mijloace de transport, piețe și instalații portuare, sisteme de alimentare cu apă, baraje și sisteme de scurgere a apei și lucrările de infrastructură asociate unor programe de protecție a mediului înconjurător. În toate cazurile, cheltuielile vor fi dirijate exclusiv către punerea în funcțiune sau construirea de lucrări de investiții și vor exclude furnizarea subvenționată de instalații terminale la nivelul exploatărilor agricole altele decât pentru extinderea rețelelor de servicii publice general disponibile. Nu vor include subvenții pentru intrările necesare în procesul de producție sau pentru costuri de exploatare, nici taxe preferențiale de utilizare.

3. Deținerea de stocuri publice în scopul securității alimentare ([1])

Cheltuielile (sau veniturile la care s-a renunțat) legate de constituirea și deținerea stocurilor de produse care fac parte integrantă dintr-un program de securitate alimentară definit în legislația națională. Ele pot include ajutorul public acordat pentru stocarea privată de produse ca parte a unui astfel de program.

Volumul și constituirea acestor stocuri corespund unor obiective predeterminate legate numai de securitatea alimentară. Procesul de constituire și de deblocare a stocurilor trebuie să fie transparent din punct de vedere financiar. Achizițiile de produse alimentare de către administrația publică se efectuează la prețuri curente de piață, iar prețurile de vânzare a produselor provenind din stocuri de securitate nu sunt mai mici decât prețul curent de pe piață internă, plătit pentru produsul și calitatea respectivă.

4. Ajutor alimentar intern ([2])

Cheltuielile (sau veniturile la care se renunță) legate de furnizarea de ajutor alimentar intern segmentelor de populație aflate în dificultate.

Dreptul de a beneficia de ajutor alimentar este stabilit în funcție de criterii clar definite legate de obiective privind nutriția. Un astfel de ajutor constă în furnizarea directă de produse alimentare persoanelor respective sau în furnizarea de mijloace care să permită să cumpere produse alimentare fie la prețurile pieței, fie la prețuri subvenționate. Achizițiile de produse alimentare de către administrația publică se efectuează la prețurile curente de piață, iar finanțarea și administrarea ajutorului vor fi transparente.

5. Plăți directe către producători

Sprijinul furnizat sub formă de plăți directe către producători (sau venituri la care se renunță, inclusiv plățile în natură) pentru care se solicită exceptarea de la angajamentele de reducere va fi în conformitate cu criteriile de bază enunțate la punctul 1 de mai sus, plus criteriile specifice care se aplică diferitelor tipuri de plăți directe, menționate la punctele 6-13 de mai jos. În cazurile în care se solicită exceptarea unui tip existent de plată directă sau al unuia nou, altul decât cele menționate la punctele 6-13, această plată trebuie să fie în conformitate nu numai cu criteriile generale menționate la punctul 1, dar și cu cele menționate la literele (b)-(e) ale punctului 6.

([1]) În sensul punctului 3 al prezentei anexe, programele guvernamentale de deținere de stocuri în scopul securității alimentare în țările în curs de dezvoltare, a căror funcționare este transparentă și realizată în conformitate cu criteriile sau orientările obiective publicate oficial, sunt considerate ca fiind în conformitate cu dispozițiile prezentului punct, inclusiv programele în virtutea cărora stocurile de produse alimentare în scopul securității alimentare sunt achiziționate și deblocate la prețuri stabilite de producător, cu condiția ca diferența dintre prețul de achiziție și prețul de referință extern să fie luată în considerare în MAS.

([2]) În sensul punctelor 3 și 4 ale prezentei anexe, furnizarea de produse alimentare la prețuri subvenționate, cu scopul de a satisface necesitățile alimentare ale populațiilor urbane și rurale sărace din țările în curs de dezvoltare, în mod regulat și la prețuri rezonabile, este considerată ca fiind în conformitate cu dispozițiile acestui punct.

▼B

6. Sprijinul decuplat pe venit

(a) Dreptul de a beneficia de plăți cu acest titlu este stabilit potrivit unor criterii clar definite, cum ar fi venitul, calitatea de producător sau de proprietar funciar, utilizarea factorilor sau nivelul producției în cursul unei perioade de bază definite și fixe.

(b) Pentru oricare an luat în calcul, suma acestor plăți nu este nici condiționată și nici stabilită pe baza tipului sau volumului producției (inclusiv unitățile de șeptel) realizate de producător în cursul oricărui an următor perioadei de bază.

(c) Pentru oricare an luat în calcul, suma acestor plăți nu este nici condiționată și nici stabilită pe baza prețurilor, interne sau internaționale, aplicabile unei producții realizate în cursul oricărui an următor perioadei de bază.

(d) Pentru un an luat în calcul, suma acestor plăți nu este nici condiționată și nici stabilită pe bază factorilor de producție folosiți în cursul oricărui an următor perioadei de bază.

(e) Nu este obligatoriu să se realizeze producție pentru a beneficia de aceste plăți.

7. Participare financiară a statului la programe de garantare a veniturilor și la programe care stabilesc un dispozitiv de siguranță pentru venituri

(a) Dreptul de a beneficia de aceste plăți este subordonat unei pierderi de venit, luând în calcul exclusiv veniturile provenind din agricultură, care depășește 30 % din venitul mediu brut sau echivalentul acestuia în termeni de venit net (exclusiv plățile efectuate în cadrul aceluiași program sau al unor programe similare) în cei trei ani precedenți sau în cadrul unei medii pe trei ani bazate pe o perioadă anterioară de cinci ani, cu excluderea celei mai înalte și celei mai scăzute dintre valori. Orice producător care îndeplinește această condiție are dreptul să beneficieze de aceste plăți.

(b) Valoarea acestor plăți compensează mai puțin de 70 % din pierderea de venit a producătorului în cursul anului în care el dobândește dreptul de a beneficia de acest ajutor.

(c) Valoarea oricărei plăți de acest gen trebuie să se bazeze exclusiv pe venit; ea nu depinde de tipul și volumul producției (inclusiv unitățile de șeptel) realizate de producător, nici de prețurile, interne sau internaționale, aplicabile acestei producții și nici de factorii de producție utilizați.

(d) În cazurile în care un producător beneficiază în același an de plăți în baza prezentei litere, precum și în baza punctului 8 (ajutor în caz de catastrofe naturale), totalul acestor plăți va fi mai mic de 100 % din pierderea totală suferită.

8. Plăți (efectuate fie direct, fie printr-o participare financiară a statului la programe de asigurare a recoltei) cu titlu de ajutor în caz de catastrofe naturale

(a) Dreptul de a beneficia de astfel de plăți nu există decât după ce autoritățile publice recunosc oficial că s-a produs sau se produce o catastrofă naturală sau o calamitate similară (inclusiv epidemii, infestări cu dăunători, accidente nucleare și război pe teritoriul membrului respectiv); el este condiționat de o pierdere a producției care să depășească 30 % din producția medie a celor trei ani precedenți sau din media trianuală bazată pe cei cinci ani precedenți cu excluderea valorii celei mai înalte și a celei mai scăzute.

▼B

(b) Plățile în caz de catastrofă nu sunt efectuate decât în cazul pierderilor de venit, de șeptel (inclusiv plăți pentru tratamentul veterinar al animalelor), de terenuri sau de alți factori de producție, determinate de catastrofa naturală respectivă.

(c) Plățile nu compensează mai mult decât costul total de înlocuire a pierderilor și nu vor condiționa sau specifica tipul sau cantitatea producției viitoare.

(d) Plățile efectuate în timpul unei catastrofe nu depășesc nivelul necesar pentru a împiedica sau atenua noi pierderi, în conformitate cu definiția de la criteriul menționat la litera (b) de mai sus.

(e) În cazurile în care un producător beneficiază în același an de plăți în baza prezentei litere și în baza punctului 7 (programe de garantare a veniturilor și programe de constituire a unui dispozitiv de siguranță a veniturilor), totalul acestor vărsăminte va fi mai mic de l00 % din pierderea totală suferită de producător.

9. Asistență pentru ajustare structurală, furnizată prin programe de încurajare a producătorilor pentru încetarea activităților

(a) Dreptul de a beneficia de astfel de plăți este stabilit pe baza unor criterii clar definite în programe vizând facilitarea încetării activității de către persoanele angajate în producția agricolă comercializabilă sau trecerea lor la activități neagricole.

(b) Plățile sunt condiționate de renunțarea totală și permanentă la producția agricolă comercializabilă.

10. Asistență pentru ajustare structurală, furnizată prin programe de retragere a resurselor de producție

(a) Dreptul de a beneficia de aceste plăți este stabilit pe baza unor criterii clar definite în programe vizând retragerea terenurilor sau a altor resurse, inclusiv a șeptelului, din producția agricolă comercializabilă.

(b) Plățile sunt condiționate de retragerea pământului din producția agricolă comercializabilă timp de trei ani cel puțin și, în cazul animalelor, de sacrificarea sau de lichidarea lor permanentă și definitivă.

(c) Plățile nu impun sau specifică niciun fel de utilizări alternative ale acestor terenuri sau resurse, care implică producția de produse agricole comercializabile.

(d) Plățile nu depind de tipul sau de cantitatea producției, nici de prețurile interne sau internaționale, aplicabile producției realizate utilizând terenurile sau celelalte resurse care rămân în activitate productivă.

11. Asistență pentru ajustare structurală, furnizată prin sprijinirea investițiilor

(a) Dreptul de a beneficia de aceste plăți este stabilit pe bază de criterii clar definite în programe guvernamentale vizând sprijinirea restructurării financiare sau materiale a activităților unui producător pentru a răspunde unor dezavantaje structurale demonstrate în mod obiectiv. Dreptul de a beneficia de acest gen de programe poate de asemenea să se bazeze pe un program public clar definit pentru reprivatizarea terenurilor agricole.

▼B

(b) Pentru oricare an luat în calcul, valoarea acestor plăți nu depinde și nici nu este stabilită pe baza tipului sau a volumului producției (inclusiv unitățile de șeptel) realizată de producător în cursul oricărui an următor perioadei de bază cu excepția cazului prevăzut la criteriul (e) de mai jos.

(c) Pentru oricare an luat în calcul, suma acestor plăți nu depinde și nici nu este stabilită pe baza prețurilor interne sau internaționale aplicabile unei producții realizate în cursul anului următor perioadei de bază.

(d) Plățile nu sunt efectuate decât pentru perioada de timp necesară realizării investiției pentru care au fost acordate.

(e) Plățile nu sunt condiționate de niciun fel de obligație sau indicație privind produsele agricole care trebuie produse de către beneficiari, cu excepția cerinței ca aceștia să nu producă un anumit produs.

(f) Plățile se limitează la suma necesară pentru compensarea dezavantajului structural.

12. Plăți în baza programelor de protecție a mediului înconjurător

(a) Dreptul de a beneficia de aceste plăți este stabilit în cadrul unui program guvernamental clar definit de protecție sau de conservare a mediului înconjurător și depinde de respectarea condițiilor specifice prevăzute în acest program guvernamental, inclusiv a condițiilor referitoare la metodele de producție sau la intrări.

(b) Valoarea plăților se limitează la costurile suplimentare sau la pierderile de venit decurgând din respectarea programului guvernamental.

13. Plăți în baza programelor de asistență regională

(a) Dreptul de a beneficia de aceste plăți se limitează la producătorii din regiunile defavorizate. Fiecare regiune de acest tip trebuie să fie o zonă geografică precis determinată, având o identitate economică și administrativă definită, considerată ca defavorizată pe baza unor criterii neutre și obiective clar prevăzute prin legi sau reglementări și care să indice că dificultățile regiunii sunt imputabile unor circumstanțe care nu sunt doar de natură trecătoare.

(b) Pentru oricare an luat în calcul, valoarea acestor plăți nu depinde și nici nu este stabilită pe baza tipului sau volumului producției (inclusiv unitățile de șeptel) realizate de către producător în cursul anului următor perioadei de bază, cu excepția cazului în care trebuie să se reducă această producție.

(c) Pentru oricare an luat în calcul, valoarea acestor plăți nu depinde și nici nu este stabilită pe baza prețurilor interne sau internaționale, aplicabile unei producții realizate în cursul anului următor perioadei de bază.

(d) Plățile sunt disponibile numai pentru producătorii din regiunile care îndeplinesc condițiile cerute, însă vor fi general disponibile pentru toți producătorii din aceste regiuni.

(e) În cazul în care sunt legate de factorii de producție, plățile vor fi efectuate într-o rată descrescătoare situată deasupra pragului fixat pentru factorul respectiv.

(f) Plățile se limitează la costurile suplimentare sau la pierderile de venit care decurg din realizarea unei producții agricole în regiunea respectivă.

▼B

ANEXA V

REGULAMENTUL ABROGAT CU MODIFICAREA SA

Regulamentul (CE) nr. 597/2009 al Consiliului (JO L 188, 18.7.2009, p. 93)	
Regulamentul (EU) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 18, 21.1.2014, p. 1)	Numai punctul 18 din anexă

▼B

ANEXA VI

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Regulamentul (CE) nr. 597/2009	Prezentul regulament
Articolele 1-11	Articolele 1-11
Articolul 12 alineatele (1)-(4)	Articolul 12 alineatele (1)-(4)
Articolul 12 alineatul (6)	Articolul 12 alineatul (5)
Articolele 13 și 14	Articolele 13 și 14
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (2) prima teză	Articolul 15 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 15 alineatul (2) a doua teză	Articolul 15 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)
Articolele 16-27	Articolele 16-27
Articolul 28 alineatele (1)-(4)	Articolul 28 alineatele (1)-(4)
Articolul 28 alineatul (5) prima teză	Articolul 28 alineatul (5) primul paragraf
Articolul 28 alineatul (5) a doua teză	Articolul 28 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 28 alineatul (6)	Articolul 28 alineatul (6)
Articolele 29-33	Articolele 29-33
Articolul 33a	Articolul 34
Articolul 34	Articolul 35
Articolul 35	Articolul 36
Anexele I-IV	Anexele I-IV
Anexa V	—
Anexa VI	—
—	Anexa V
—	Anexa VI